

**Experimentând în profunzime
pe Isus Christos**

Biblioteca clasicilor spirituali

Acesta este volumul al doilea al unei colecții deosebite de scrieri creștine. Este o colecție de cărți, care tratează o singură temă: cum să-L experimentezi pe Christos în profunzime.

Volumul întâi este intitulat: „*Trăind în prezența Sa*”, (*Practicing His Presence* - t. eng.) și este o compilare a unor scrieri, care tratează tema mai sus menționată, de Frank Laubach și Fratele Lawrence. Considerăm că este una din cele mai bune cărți, care prezintă cum să-L cunoști pe Domnul mai intim.

În privința volumului de față, Jeanne Guyon a lăsat în urma ei două mari contribuții la progresul creștinismului: autobiografia ei și această cârtică. Este greu de apreciat locul pe care îl ocupă această carte în istoria Bisericii. Este, probabil, cea mai influentă carte creștină scrisă vreodată de o femeie. Will Durant, în cartea sa de istorie a omenirii în unsprezece volume, „*Istoria civilizației umane*”, (*The Story of Civilization* - t. eng.), dedică câteva pagini vieții lui Madame Guyon și scrierilor sale, tratând în special autobiografia sa și trei din scrierile sale. Cea mai influentă dintre aceste cărți este: „*Le Moyen Court et Tres Facile de Faire Oraison*”, publicată acum în limba engleză cu titlul: „*Experimentând în profunzime pe Isus Christos*”. Madame Guyon și această cârtică au avut o influență foarte mare asupra întregii Franțe, clătinând chiar domnia lui Louis al XIV. Peste vremuri, cartea a continuat să influențeze viețile multor oameni, inclusiv a unora din cei mai respectați oameni ai istoriei Bisericii.

Experimentând în profunzime pe Isus Christos

Jeanne Guyon

Titlul Anterior:
METODĂ SIMPLĂ ȘI
RAPIDĂ DE RUGĂCIUNE;

PE CARE O POT FOLOSI TOȚI CU
REZULTATE MAXIME, AJUNGÂND
PRIN INTERMEDIUL EI LA UN
GRAD ÎNALT DE PERFECȚIUNE.
DE JEANNE GUYON.

RECUNOȘTIȚĂ

Citirea acestei cărți a fost ca descoperirea unei picturi foarte vechi, șterse, care a fost uitată pentru că imaginea ei a devenit neclară datorită numeroaselor straturi de lac ce au fost aplicate pe suprafața ei. S-ar putea ca privitorul să-și dea seama că este vorba de o lucrare de artă, dar restaurarea frumuseții originale este o sarcină deosebit de grea.

Așa s-a întâmplat cu cărticica lui Jeanne Guyon. Încet, încet, a fost îndepărtat fiecare strat de lac, până ce a ieșit la iveală o capodoperă.

Două tinere minunate din Tennessee, Linda și Vicki, au trudit pentru îndepărtarea acelor straturi de lac ce au ascuns profunzimea și simplitatea acestei cărți. Ideile lui Jeanne Guyon sunt tipărite pentru prima dată într-o limbă clară, modernă.

Toți, cei care vor citi și se vor bucura de aceste pagini vă vor fi foarte recunoscători.

CONȚINUT:

Prefață

Prefață

Scrisă în a doua jumătate
a Secolului al Șaptesprezecelea

Cărticica aceasta foarte simplă nu a fost scrisă pentru a fi publicată. Am scris-o pentru câteva persoane, care doreau să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima. Însă, din cauza binecuvântărilor aduse de manuscris, mulți au dorit să aibă câte un exemplar. Cartea aceasta a fost trimisă la tipografie datorită acestor cereri.

Am păstrat simplitatea inițială a cărții. Nu conține nici o critică la adresa învățăturilor altora, care au scris privitor la lucrurile spirituale. Din contră, încurajează aceste învățături.

Supun acum această carte judecății celor învățați și experimentați cu o singură cerere: nu vă opriți, vă rog, la suprafață, ci descoperiți scopul pentru care am scris-o. Scopul este de a conduce lumea întreagă spre a-L iubi pe Dumnezeu și a-L sluji într-un mod, care este mai simplu și mai ușor decât și-ar putea imagina cineva.

Am scris această carte special pentru acei ucenici dragi și simpli ai lui Christos, care nu pot să cerceteze prea mult, dar care doresc totuși să se dăruiască în întregime lui Dumnezeu.

Cel care ajunge să citească această carte - fără prejudecăți - va găsi, ascunsă sub cele mai simple expresii, o atracție secretă. Atracția aceasta îl va face să caute fericirea interioară de care ar trebui să se bucure și să aibă parte toți ucenicii lui Isus.

Am afirmat să *perfectiunea* este ușor de atins, și așa este. Isus Christos este *perfectiunea*, și El este ușor de găsit atunci, când Îl căutăm în lăuntrul nostru.

Dar vei spune probabil: „Nu a spus Domnul: „Mă veți căuta și nu Mă veți găsi”? (Ioan 7:34). Oh, dar Domnul tău, care nu Se poate contrazice singur, a spus tuturor: „Căutați, și veți găsi” (Matei 7:7).

Da, este adevărat, dacă cauți pe Domnul și, în același timp, nu vrei să te oprești să mai păcătuiești, nu Îl vei găsi. De ce? Pentru că Îl cauți acolo, unde nu este. De aceea se spune: „Veți muri în păcatele voastre.”

Dar dacă vei căuta să-L cauți pe Dumnezeu în inima ta, și dacă lași cu adevărat la o parte păcatele tale ca să te poți apropia de El, atunci vei găsi negreșit.

Știu că pe mulți creștini îi sperie gândul trăirii unei vieți pioase! Iar rugăciunea este văzută ca ceva dificil. Ca urmare, cei mai mulți credincioși sunt descurajați chiar de la început, de la primul pas pe această cale. Este adevărat: dacă consideri ceva ca fiind dificil, te va face să disperezi și să ai rezerve în a începe. Pe de altă parte, dorința de a avea o asemenea aventură - și gândul că poate fi dusă până la capăt cu ușurință - te poate face să pornești cu avânt.

De aceea, cartea aceasta luminează calea spre obținerea dorinței, arătând plăcerea, avantajele și ușurința *rugăciunii și pioșeniei*.

Oh, dacă am putea fi convinși măcar o dată de bunătatea lui Dumnezeu față de copiii Săi și de dorința Lui de a li se descoperi! Nu vom mai căuta satisfacerea dorințelor noastre egoiste. Nu vom mai descuraja atât de ușor să căutăm ceea ce El dorește atât de mult ca să ne dea.

El, care n-a cruțat pe Însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți,
cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate?

(Romani 8:32)

Avem nevoie doar de puțin curaj și perseverență. De fapt, avem așa ceva când este vorba de lucrurile pământești, dar nu avem deloc în privința singurului lucru, care contează (Luca 10:42).

S-ar putea ca unii dintre voi să se îndoiască de faptul că Dumnezeu ar putea fi găsit atât de ușor. Dacă este așa, nu mă crede pe cuvânt. În schimb, încearcă singur să faci ce-ți propun. Pentru că sunt sigură că propria-ți experiență te va convinge că în realitate este mult mai minunat decât ți-am spus eu.

Dragă cititor, citește cărticica aceasta cu un duh sincer și cinstit. Citește-o cu smerenia minții, fără să ai înclinația de a o critica. Dacă vei face așa, vei avea un câștig din aceasta. *Am scris această carte cu dorința ca tu să te dăruiești în întregime lui Dumnezeu.*

Primește te rog, cartea cu aceeași dorință în inima ta.

Cartea aceasta nu are alt scop decât să invite pe cei simpli asemenea unor copilași să se apropie de Tatăl lor... un Tată, care se bucură de încrederea smerită a copiilor Săi și este întristat de neîncrederea lor.

De aceea, având o dorință sinceră pentru mântuirea ta, nu căuta în această carte altceva decât dragostea lui Dumnezeu. Cu o asemenea așteptare, cu siguranță, vei descoperi această dragoste.

Nu spun că modalitatea aceasta este mai bună decât a altuia. Nu spun decât bucuria pe care eu, și alții asemenea mie, am descoperit-o urmând pe Domnul în felul acesta.

Sunt multe alte subiecte pe care le puteam aborda - lucruri de o importanță spirituală deosebită - dar, pentru că sunt direct legate de subiectul nostru, experimentarea lui Isus Christos, acestea au fost omise. Fără nici o îndoială, în cartea aceasta nu se va găsi nimic, care să rănească pe cineva dacă ea va fi citită în același spirit în care a fost scrisă. Și mai mult decât atât, cei care vor căuta cu stăruință să meargă pe această cale, vor descoperi că am scris adevărul.

Oh, Sfinte Isuse, Tu ești Acela, care Îi iubești pe cei simpli și neștiutori. Plăcerea Ta este „să locuiești cu fiii oamenilor” (Proverbe 8:3), cu aceia, care doresc să fie ca niște „copilași” (Matei 18:3). Tu ești singurul, care poți să faci ca această carte să aibă vreo valoare. Iubite Domn, scri-o pe inimile acelora, care o vor citi și condu-i să Te caute în lăuntru lor. Acolo Te găsești Tu, odihnindu-te ca în iesle, așteptând dovada iubirii lor și momentul reîntoarcerii acestei iubiri. Oh, este adevărat că este vina lor pentru faptul că nu au experimentat tot ceea ce Tu dorești atât de mult să dai. Și totuși - oh, Copil Atotputernic, Dragoste necreată, Cuvânt tăcut și atotcuprinzător - depinde de Tine ca să Te faci iubit, plăcut și înțeles. Poți să faci, și știu că o s-o faci prin această cărticică, pentru că ea Îți aparține; ea provine din Tine și ea Te arată numai pe Tine.

Jeanne Guyon, Grenoble, Franța cc. 1685.

**Experimentând în profunzime
pe Isus Christos**

1

De la lucrurile superficiale la cele profunde

Atunci când iei în mână această carte, s-ar putea să crezi, că tu nu ești unul din cei care pot să-L experimenteze în profunzime pe Isus Christos. Cei mai mulți creștini nu simt că ar fi chemați la o relație lăuntrică, profundă cu Domnul lor. Dar toți am fost chemați să experimentăm pe Christos în profunzime, așa cum am fost, cu siguranță, chemați la mântuire.

Ce vreau să spun când vorbesc de această „relație lăuntrică, profundă cu Isus Christos”? De fapt, este foarte simplu. Este vorba de întoarcerea spre Domnul și dăruirea inimii Tale Lui. Este vorba de exprimarea dragostei din inima ta pentru El.

Îți amintești că Pavel ne încuraja să ne rugăm „fără încetare” (1 Tes. 5:19). De asemenea, Domnul ne invită să „vegheșim și să ne rugăm” (Marcu 13:33,37). Din aceste două versete, și din multe altele, se pare că toți trăim prin acest fel de experiență, prin această *rugăciune*, așa cum trăim prin dragoste.

Odată, Domnul a vorbit și a spus: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești” (Ap. 3:18). Dragă cititor, există aur la dispoziția ta. Aurul acesta se poate obține mult mai ușor decât îți închipui. *Îți* este disponibil. Scopul acestei cărți este să te lanseze în căutarea și descoperirea acestui aur.

Îți fac o invitație: dacă ești însetat, vino la apele vii. Nu-ți perde timpul prețios săpând fântâni fără apă în ele (Ioan 7:37, Ier. 2:13).

Dacă ești flămând și nu găsești nimic, care să-ți potolească foamea, vino. Vino, și vei fi săturat.

Cei săraci, veniți.

Cei îndurerăți, veniți.

Cei ce sunteți împovărați de povara nevredniciei și durerii voastre, veniți. *Veți* fi mângâiați!

Cei ce sunteți bolnavi și aveți nevoie de medic, veniți. Veniți la Domnul vostru și arătați-L Lui bolile voastre, și veți fi vindecați!

Veniți!

Drag copil al lui Dumnezeu, brațele dragostei Tatălui tău sunt larg deschise ca să te primească. Aruncă-te în brațele Lui. Cei ce v-ați înstrăinat și ați pribegit ca oi, întoarceți-vă la Păstorul vostru. Cei ce sunteți păcătoși, veniți la Mântuitorul vostru.

Mă adresez mai ales acelora dintre voi, care sunteți simpli și fără școală multă, chiar și acelora dintre voi, care nu știți să citiți sau să scrieți. S-ar putea să credeți că sunteți cei mai nepotrivii pentru această experiență continuă cu Christos, această rugăciune a simplității. S-ar putea să credeți că sunteți cel mai departe de posibilitatea de a avea o experiență profundă cu Domnul; dar, de fapt, Domnul v-a ales în *mod deosebit* pe voi! Voi sunteți *cei mai* potriviți pentru a-L cunoaște mai bine.

Să nu se simtă nimeni nechemat. Isus Christos ne-a chemat pe toți.

Oh, cred că este o categorie nechemată!

Nu veni dacă nu ai inimă. Vezi, înainte de a veni, trebuie să faci un lucru: trebuie să-ți dai mai întâi inima Domnului..

„Dar nu știu cum să-mi dau inima Domnului”.

Ei bine, în cartea aceasta vei învăța ce înseamnă să-ți dai inima Domnului și cum să-I oferi acesta dar.

Dă-mi voie să te întreb: „Vrei să-l cunoști în profunzime pe Isus Christos?” Dumnezeu *a făcut* posibilă o astfel de experiență. A făcut-o posibilă prin harul pe care l-a dat *tuturor* copiilor Săi răscumpărați. A făcut-o prin Duhul Său cel Sfânt.

Cum te vei apropia atunci de Domnul pentru a-L cunoaște în profunzime; Cheia este rugăciunea. Dar am în vedere un anumit fel de rugăciune. Este o rugăciune foarte simplă și, totuși, este cheia înaintării spre perfecțiune și bunătate, lucruri, care se găsesc numai în Dumnezeu. Felul de rugăciune la care mă gândesc te va scăpa de orice păcat. Este o rugăciune, care îți ca aduce toate virtuțile lui Dumnezeu.

Vezi, singura modalitate pentru a fi perfect este să umbli în prezența lui Dumnezeu. Singura modalitate pentru a trăi neîncetat în prezența Sa, în părtășie cu El este rugăciunea, însă un tip special de rugăciune, care te conduce în prezența lui Dumnezeu și te păstrează acolo tot timpul; o rugăciune, care poate fi exersată în orice situație, în orice loc, oricând.

Există cu adevărat o asemenea rugăciune? Există într-adevăr o asemenea experiență cu Christos?

Da, există o asemenea rugăciune! O rugăciune, care nu deranjează activitatea exterioară sau treburile zilnice.

Este un fel de rugăciune, care poate fi exersat de către regi, preoți, soldați, muncitori, copii, femei și chiar de către cei bolnavi.

M-aș grăbi să spun, că această rugăciune nu vine din minte. Este o rugăciune, care pornește din inimă. Nu provine din înțelegerea sau gândurile tale. Rugăciunea oferită din mintea ta Domnului nu este potrivită. De ce? Pentru că mintea este foarte limitată. Mintea se poate gândi numai la un singur lucru la un moment dat. Rugăciunea, care vine din inimă nu este întreruptă de gândire! Aș spune că nimic nu poate întrerupe rugăciunea aceasta, *rugăciunea simplității*.

Oh, da, este un lucru. Dorințele egoiste pot să facă ca această rugăciune să înceteze. Dar chiar și aici suntem încurajați, pentru că atunci când te-ai bucurat de Domnul și ai gustat dulceața dragostei Sale, vei descoperi că nici chiar dorințele egoiste nu mai au nici o putere. Îți va fi imposibil să-ți mai găsești plăcerea în altceva decât în El.

S-ar putea ca unii dintre voi să creadă că sunteți foarte greoi la minte, că nu înțelegeți prea multe și că sunteți foarte nespirtuali. Dragă cititor, în universul nostru nu este nimic mai ușor de obținut ca părtășia cu Isus Christos! Domnul tău este mult mai real pentru tine decât ești tu pentru tine însuși! Mai mult, dorința Lui de a ți se dăruie este *mai mare*, decât dorința *ta* de a-L cunoaște.

Și atunci, cum începi? Ai nevoie doar de un singur lucru. Trebuie doar să știi cum să Îl cauți. Când ai descoperit cum să Îl cauți, vei descoperi că această cale spre Dumnezeu este mult mai naturală și mai ușoară decât respirația.

Prin această „rugăciune a simplității”, această experimentare a lui Christos adânc în lăuntrul tău, poți trăi prin Dumnezeu Însuși mai ușor și mai continuu decât o faci acum respirând aerul din jurul tău. Dacă este așa, întreb atunci, ar fi un păcat să nu ne rugăm? Da, ar fi un păcat. Dar atunci când ai învățat cum să-L cauți pe Isus Christos și cum să Îl atingi, vei vedea că este atât de ușor, încât nu vei mai neglija această relație cu Domnul tău.

Să continuăm atunci, și să învățăm acest mod simplu de rugăciune.

2

Punctul de plecare

Aș vrea să mă adresez ție, ca unui începător în Christos, unul, care caută să-L cunoască. Astfel zicând, dă-mi voie să-ți sugerez două modalități în care poți să vii la Domnul. Primei modalități îi voi spune „rugăciunea făcută după Scriptură”; celei de-a doua îi voi spune „privind pe Domnul” sau „stând în prezența Sa.”

„Rugăciunea făcută după Scriptură” este un mod unic de a trata Scriptura; implică atât citirea cât și rugăciunea.

Iată cum să începi.

Deschide Scriptura; alege un pasaj simplu și practic. Apoi, vino la Domnul. Vino liniștit și smerit. Acolo, înaintea Lui, citește o parte din pasajul la care ai deschis.

Fii atent când citești. Primește totul în inima ta, cu blândețe și atenție. Meditează la ce citești.

S-ar putea ca în trecut să fi avut obiceiul de a trece foarte repede de la un verset al Scripturii la altul până ce ai citit pasajul întreg. Căutai probabil ideea principală a pasajului.

Dar, atunci când vii la Domnul pentru a te ruga „rugăciunea făcută după Scriptură”, nu citi repede; citește încet. Nu treci de la un pasaj la altul, până nu ai *atins* esența a ceea ce citești.

După aceea, poți să iei o parte din pasaj, care te-a atins, și să-L transformi în rugăciune.

După ce ai atins o parte din pasaj și după ce ai descoperit esența acelei porțiuni și s-a consumat în tine atingerea ei, începe din nou, încet și calm, să citești următoarea porțiune a pasajului. Vei fi surprins să descoperi că, după ce s-a sfârșit timpul petrecut cu Domnul, ai citit foarte puțin, poate doar o jumătate de pagină.

„Rugăciunea făcută după Scriptură” nu este apreciată după *cât de mult* citești, ci după *modul* în care citești.

Dacă vei citi prea repede, nu vei avea prea multe foloase. Vei fi ca o albină, care abia atinge o floare. În schimb, în această citire cu rugăciune trebuie să fii ca o albină, care intră *adânc* în floare. Pătrunzi adânc în interior pentru a lua nectarul.

Bineînțeles, există un mod de citire a Scripturii folosit de învățați pentru studiu, dar aceasta nu se folosește în cazul nostru. Modul acela *studios* de a citi nu-ți va fi de folos când este vorba de lucrurile *divine!* Pentru a avea un câștig serios de la Scriptură, trebuie să o citești cum am arătat eu. Pătrunde sensul cuvintelor până ce apare în tine revelația ca o mireasmă dulce.

Sunt foarte sigură: dacă vei proceda așa, vei ajunge să exersezi o rugăciune bogată, care va curge din ființa ta lăuntrică.

Să trecem acum la al doilea fel de rugăciune, pe care l-am menționat mai devreme.

Și în al doilea fel de rugăciune, pe care l-am denumit „privind pe Domnul”, sau „stând în prezența Domnului”, te folosești de Scriptură, dar nu este vorba chiar de citire. Ține minte, mă adresez ca unui convertit proaspăt. Iată, care este a doua modalitate în care poți să-L atingi pe Christos. Modalitatea aceasta, cu toate că implică folosirea Scripturii, are un scop cu totul diferit decât cel de a te ruga după Scriptură. Din această cauză ar trebui să-ți pui deoparte un timp în care să stai la dispoziția Sa.

În „rugăciunea făcută după Scriptură” cauți să-L găsești pe Domnul în ceea ce citești, în cuvintele respective. De aceea, Scriptura este punctul în care îți concentrezi atenția. Scopul este de a lua orice lucru, care ți-L descoperă pe Domnul în pasajul acela.

Dar a doua modalitate;

Atunci când „Îl privești pe Domnul” procedezi cu totul altfel. Este nevoie probabil ca să-ți împărtășesc acum cea mai mare dificultate pe care o vei avea, când vei vrea să stai la dispoziția Domnului. Este vorba de mintea ta. Mintea are o tendință puternică de a se înstrăina de Domnul. De aceea, atunci când vii înaintea Domnului pentru a sta în prezența Sa, pentru a-L privi, folosește Scriptura *pentru a-ți liniști mintea*.

Este foarte simplu.

Citește mai întâi pasajul din Scriptură. Când începi să sesizezi prezența Domnului, nu mai contează ce ai citit. Scriptura și-a atins scopul; ți-a liniștit mintea; te-a adus la El.

Pentru a-ți fi mai clar, îți voi descrie modul în care să vii la Domnul prin actul simplu al privirii și al punerii la dispoziția Sa.

Începi punându-ți deoparte un timp în care să fii cu Domnul. Când vii înaintea Lui, fă-o în liniște. Deschide-ți inima pentru prezența lui Dumnezeu. Cum? Este la fel de simplu. Ți-o deschizi prin *credință*. Crezi că ești în prezența lui Dumnezeu.

Apoi, în timp ce ești înaintea Domnului, începe să citești un anumit pasaj din Scriptură.

Fă *pauze* în timp ce citești.

Opririle ar trebui să fie foarte fine. Te-ai oprit ca să-ți îndrepti atenția către Duhul Sfânt. Îți îndrepti atenția *înspre înlăuntru*, către Christos.

Trebuie să ții minte tot timpul că nu faci aceste lucruri pentru a înțelege ceva din ce ai citit; mai degrabă, citești pentru a-ți îndrepta atenția de la lucrurile exterioare spre lucrurile profunde ale ființei tale. (Nu cauți să înveți sau să citești, ci ca să experimentezi prezența Domnului tău!)

În timp ce ești înaintea Domnului, rămâi cu inima în prezența Sa. Cum? Și aceasta se face prin *credință*. Da, inima ta poate să rămână în prezența Domnului prin *credință*. Acum, stând înaintea Lui, îndreaptă-ți toată atenția spre duhul tău. Nu lăsa ca mintea ta să rătăcească. Dacă mintea ta începe să rătăcească, îndreaptă-ți din nou atenția spre lăuntru tău.

Vei fi liber de gânduri rătăcitoare, liber de orice te-ar putea distra, și te vei apropia de Dumnezeu.

(Domnul poate fi găsit *numai* în duhul tău, în ascunzișul inimii tale, în Sfânta Sfintelor; acolo locuiește El. Domnul a promis odată că va veni și va locui împreună cu tine, Ioan 14:23). A promis că se va întâlni acolo cu cei ce I se închină și care Îi fac voia. Domnul se va întâlni cu tine în duhul tău. Sf. Augustin a spus, că la începutul vieții sale creștine a pierdut mult timp încercând să-L caute pe Domnul în exterior, în loc să-L caute în lăuntru lui.)

După ce inima ta s-a deschis pentru Domnul, vei avea un simțământ al prezenței Sale. Vei putea sesiza mai bine prezența Lui deoarece simțămintele tale exterioare s-au mai liniștit. Atenția ta nu mai este îndreptată spre lucrurile exterioare sau spre gândurile superficiale ale minții tale; în schimb, în liniște și cu plăcere, mintea începe să fie preocupată de ceea ce ai citit și de atingerea prezenței Sale.

Oh, nu contează să te gândești la ce ai citit, ci să te *hrănești* cu ce ai citit. Din dragoste pentru Domnul, vei dori să-ți controlezi mintea pentru a fi liniștită înaintea Lui.

Când ai ajuns la așa ceva, trebuie să lași mintea ca să se odihnească.

Cum să descrii ce să faci în continuare?

În această stare plină de pace, *înghite* ce ai gustat. S-ar putea ca așa ceva să pară dificil la început, dar s-ar putea să pot să-ți arăt cât de simplu este. Nu ți s-a întâmplat câteodată să guști ceva bun? Dar, dacă nu ai înghițit hrana respectivă, nu te-ai hrănit. La fel este și cu sufletul. În această stare liniștită, plină de pace, înghite hrana, care ți se oferă.

Dar lucrurile care ne distrag atenția?

Să considerăm că începe mintea să-ți rătăcească. Când ai fost atins serios de Duhul Domnului, și îți este atrasă atenția în altă parte, ai grijă să îți readuci gândurile în prezența Domnului. Aceasta este cea mai simplă modalitate pentru a birui neatentația.

Când mintea ți-a rătăcit, nu încerca să te gândești la altceva. Știi ce, dacă te preocupă lucrurile la care te-ai gândit, îți vei tulbura și mai mult mintea. În schimb, *retrage-ți* atenția de la minte! Continuă să revii în prezența Domnului. În felul acesta vei câștiga războiul dus cu mintea ta rătăcitoare fără să te angajezi în bătălie!

Înainte de a încheia capitolul acesta, vreau să mai spun unul sau două lucruri.

Să vorbim despre revelația divină. În trecut, obișnuiai poate ca atunci când citești să treci de la un subiect la altul. Însă modalitatea cea mai bună pentru a *înțelege* misterele ascunse în revelația lui Dumnezeu *și a te bucura* din plin de ele este să le lași ca să se imprime adânc în inima ta. Cum? Poți să o faci rămânând atent la revelația, care ți-a fost dată atât timp cât îți oferă impresia prezenței Domnului. Nu căuta să treci repede de la un subiect la altul. Rămâi la ceea ce *Domnul* ți-a revelat; rămâi atât timp cât ești conștient de prezența Domnului în lucrul respectiv.

La începutul acestei aventuri, vei descoperi, bineînțeles, că este dificil să-ți controlezi mintea. De ce? Pentru că de-a lungul anilor, mintea s-a obișnuit să rătăcească după plăcere; deci eu mă refer aici la ceva, care are în vedere disciplinarea minții tale.

Fii sigur, că atunci când sufletul tău devine mai obișnuit cu retragerea spre lucrurile lăuntrice, va fi mai ușor.

Sunt două motive pentru care îți va fi mai ușor să-ți aduci mintea în supunere de Domnul. Unul este faptul că mintea, după multă exersare, își va forma un obicei nou din a se întoarce spre în lăuntru. Al doilea este că tu ai un Domn plin de îndurare!

Cea mai mare dorință a Domnului este să ți Se reveleze, și pentru aceasta El îți oferă mult har. Domnul îți dă bucuria prezenței Sale. Te atinge, iar atingerea Lui este atât de minunată, încât ești atras și mai în lăuntru către El.

3

Lucrurile profunde sunt chiar și pentru cei neînvățați

Vreau să adresez capitolul acesta acelorora dintre voi, care poate nu știți să citiți.* Pentru că nu știți să citiți credeți poate că sunteți dezavantajați față de cei mai mulți creștini. Poate vă simțiți nepregătiți pentru a cunoaște în profunzime pe Domnul vostru. Dar, de fapt, sunteți foarte binecuvântați. Bindecuvântarea constă în faptul că pentru voi *rugăciunea* poate deveni ceea ce citiți! Nu știți că cea mai mare carte este *Isus Christos* Însuși? El este Cartea, care a fost scrisă pe dinăuntru și pe dinafară. El vă va învăța toate lucrurile. Citiți-L!

Primul lucru pe care trebuie să-l înveți, prietenul meu drag, este că „împărăția lui Dumnezeu este în voi” (Luca 17:21).

Nu căuta niciodată împărăția lui Dumnezeu în altă parte, ci numai *acolo*, în lăuntru. Când ți-ai dat seama că împărăția lui Dumnezeu este în tine, vino la Domnul, doar atât.

Atunci când vii, vino cu o *dragoste* profundă; vino cu *grijă*; vino cu dorința serioasă de a te *închina*. Și când vii la El, recunoaște smerit că El este totul. Mărturisește-I că tu nu ești nimic.

Închide-ți ochii față de tot ce te înconjoară; începe să-ți deschizi ochii lăuntrice ai sufletului, îndreptându-i spre duhul tău. Cu un cuvânt, acordă toată atenția lăuntrului tău.

Trebuie doar să crezi că Dumnezeu locuiește în tine. Credința aceasta, și numai ea, te va conduce în prezența Lui sfântă. Nu lăsa ca mintea să-ți hoinărească, ci ține-o cât mai supusă.

Când ești în prezența Domnului, stai liniștit înaintea Lui.

Și acum, fiind în prezența Lui, repetă rugăciunea Domnului. Începe cu cuvântul „Tată”. Și când o faci, lasă ca înțelesul deplin al acestui cuvânt să-ți atingă inima. Crede că Dumnezeu, care locuiește în tine, vrea cu adevărat să fie Tatăl tău. Revarsă-ți inima înaintea Lui așa cum un copilăș își revarsă inima înaintea tatălui său. Nu te îndoii niciodată de dorința Lui de a te asculta. Cheamă Numele Lui și stai un timp liniștit înaintea Lui. Stai acolo, așteptând ca să ți se descopere inima Sa.

Atunci când vii la El, vino ca un copilăș slab, unul, care a fost murdărit și zgâriat foarte tare, un copilăș, care a fost rănit de atâtea căderi. Vino la Domnul, care nu are nici o putere de la sine; vino ca unul, care nu are nici o putere pentru a se curăți singur. Prezintă-ți starea jalnică înaintea Tatălui, ca El s-o privească.

În timp ce stai acolo, înaintea Lui, spune din când în când ceva izvorât din dragostea pentru El și din durerea provocată de păcatele tale. Apoi așteaptă. În timp ce aștepti, vei ști singur când să continui. Când se întâmplă aceasta, continuă cu rugăciunea Domnului.

Când spui cuvintele „vie împărăția Ta”, cheamă-L pe Domnul tău, Regele slavei, să domnească în tine.

Dăruiește-te lui Dumnezeu. Dăruiește-te lui Dumnezeu ca *El* să poată face în inima ta ceea ce tu nu ai reușit să faci de atâta timp.

Recunoaște-I dreptul de a domni în tine. ¹

---

¹ Dacă știi să citești, nu sări peste capitolul acesta pentru că îți va fi de un mare folos! Amintește-ți te rog, că până secolul trecut o mare parte a oamenilor nu știa să citească. Jeanne Guyon s-a adresat acestora. Dacă cartea aceasta este citită de altcineva, cuiva, care nu știe să citească va fi de un mare folos. (Gene Edwards).

În timpul acestei întâlniri cu Domnul, vei simți în duhul tău că este timpul să stai în tăcere înaintea Lui. Când simți lucrul acesta, nu continua cu următorul cuvânt, atât timp cât ai acest simțământ. Știi ce, Donul Însuși este Acela, care te păstrează în liniște. După ce simțământul² acela de a fi la dispoziția Sa a trecut, continuă cu următoarele cuvinte din rugăciunea Domnului.

„Facă-se voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ”.

Când te rogi cu aceste cuvinte, umilește-te înaintea Domnului, cerându-I să-Și împlinească toată voia în tine și prin tine. Încredințează-ți inima în mâinile Lui. Dă-I Domnului dreptul de a face în tine ceea ce-I place.

Știi care este voia Domnului?

Voia Lui este ca copiii Lui să-L *iubească*. De aceea, când te rogi „Doamne, facă-se voia Ta”, tu de fapt Îi ceri să te facă în măsură să-L *iubești*. Așa că începe să-L iubești! Și când o faci imploră-L să-ți dea dragostea Sa.

Tot ce ți-am descris va trebui să decurgă într-o atmosferă foarte plăcută și liniștită, pe parcursul întregii rugăciuni.

Să luăm în considerare o altă posibilitate.

S-ar putea să fie o altă situație în care ești cu Domnul și vrei să lași deoparte rugăciunea Domnească. Vei vrea poate să vii înaintea Lui ca și *Păstor* al tău.

Vino la El ca o oaie, care caută la păstorul ei *adevărată* hrană. Când vii la El spune ceva de genul: „Oh, Păstor iubitor, Tu Însuși ești hrana pe care o dai turmei Tale, și Tu ești pâinea mea zilnică.”

Este bine să aduci toate nevoile tale înaintea Domnului. Însă, indiferent ce faci, fă crezând că Îl găsești pe Dumnezeu în tine.

Îmi dau seama că poate ești unul din cei ce urmează un anumit obicei, un ritual, atunci când se roagă. Nu ar trebui să te împovărezi cu ritualurile pe care le-ai învățat. Nu este nevoie să repeți sau să memorezi rugăciuni. Repetă, însă rugăciunea Domnească așa cum am spus eu aici. Va aduce mult rod în viața ta.

Drag copil al lui Dumnezeu, nu au nici o valoare încercările de a ți-L imagina pe Dumnezeu. Nu încerca să-ți imaginezi cum este Dumnezeu. Crede în schimb că este prezent. Nu încerca niciodată să-ți imaginezi ce va face Dumnezeu. Nu se poate ca Dumnezeu să fie mărginit de concepțiile tale. Ce ar trebui să faci atunci? Caută să privești la Isus Christos, privind la El în lăuntru ființei tale, în duhul tău.

Să încheiem capitolul acesta luând în considerare o a treia modalitate în care poți începe să ai o atingere mai profundă de Domnul tău.

Poți să vii la Domnul considerându-L Medicul tău. Adu-I bolile tale, ca să le vindece. Însă, atunci când vii la El, nu veni tulburat. Și când vii, fă pauze. Perioada aceasta de tăcere înaintea Domnului *va crește* treptat! Mai mult, eforturile tale depuse în rugăciune vor scade mereu. În cele din urmă, va veni un moment în care El va avea controlul deplin, când tu te vei supune tot timpul lucrării lui Dumnezeu din tine.

După cum vezi, ceea ce a început ca ceva foarte simplu *va crește*! *Va crește* într-o relație foarte reală și vitală între tine și Dumnezeul cel Viu.

Când ajungi să experimentezi cu adevărat prezența lui Dumnezeu, vei vedea că a început să-ți placă să stai în odihna tăcută și plină de pace, care însoțește prezența Sa.

Este o bucurie minunată în prezența Sa.

Această plăcere de a fi în prezența Sa te va ajuta să treci la un nou *nivel* de rugăciune!

În capitolul ce urmează vom continua cu acest al doilea nivel de rugăciune. Este o rugăciune, care poate să fie exersată de către toți credincioșii, și de către cei simpli, și de către învățați.

4

Nivelul al doilea

Te-ai obișnuit acum cu *rugăciunea făcută după Scriptură* și cu a *privi la Domnul* sau a *sta în prezența Sa*. Să presupunem că ai practicat aceste două modalități de apropiere de Domnul. Să presupunem că ai trecut de greutățile acestui nivel și ai ajuns să ai o experiență reală.

Să trecem mai departe și să avem în vedere un nivel mai profund al experimentării Domnului; adică, un nivel mai profund al rugăciunii. Unii au descris acest al doilea nivel, ca o experiență a „credinței și liniștii”. Alții i-au spus „rugăciunea simplității”. Eu prefer cea de-a doua denumire.

Să presupunem că te-ai obișnuit să te rogi după Scriptură și să te aștepti tăcut să conștientizezi prezența Domnului, și că acestea au devenit o parte a vieții tale. Dacă este așa, atunci ai descoperit că acum este mai ușor să vii la Domnul și să stai în prezența Sa. Însă, aș vrea să-ți mai reamintesc o dată, că ceea ce am scris până acum a fost scris *acelora, care abia acum încep să-L cunoască pe Christos*.

Când ai început ți-a fost foarte greu să-ți aduni gândurile. A fost dificil să te întorci tot timpul spre duhul tău. Cu timpul, aceste lucruri au devenit mult mai obișnuite și mai simple. Iar acum, rugăciunea este ușoară și normală, și foarte plăcută. Cu timpul ți-ai dat seama că rugăciunea este adevărata cale, *singura* cale în care Îl poți găsi pe Dumnezeu. Și după ce L-ai găsit, spui cu bucurie: „Numele Tău este ca o mireasmă vărsată” (Cânt. 1:3). S-ar putea să crezi că te voi îndemna să continui în felul acesta, care a dat rezultate. De fapt, te voi îndemna să schimbi puțin. În felul acesta, vom ajunge iarăși la un punct în care vei descuraja puțin. Începerea unei căi noi pentru experimentarea Domnului înseamnă întâlnirea unor dificultăți la început! De aceea, te-aș încuraja să ai o inimă plină de credință de acum înainte. *Nu trebuie* să descurajezi. Pe calea către o relație mai profundă cu Domnul vei da peste niște greutăți.

Ținând cont de ce am spus, să vedem, care este acest nivel nou al rugăciunii.

Înainte de toate, vino în prezența Domnului prin credință. Când ești înaintea Lui, întoarce-te tot timpul spre duhul tău astfel încât să ți se adune gândurile și să fii liniștit înaintea Lui. Când toată atenția ți s-a îndreptat către El și mintea este atentă la Domnul, stai în tăcere un timp.

Vei începe probabil să te bucuri de conștiința prezenței Domnului. Dacă este așa, *nu căuta să te gândești* la ceva. Nu încerca să *spui* ceva. Nu încerca să *faci* ceva! Atât timp cât rămâi în prezența Domnului, *stai liniștit*. Stai înaintea Lui exact așa cum ești.

În cele din urmă, conștiința prezenței Lui va începe să scadă. Când începe să se întâmple aceasta, spune câteva cuvinte de dragoste Domnului, sau cheamă-L pe nume. Fă-o în tăcere și cu grijă, cu o inimă plină de credință. În felul acesta, vei fi readus în starea minunată a prezenței Sale! Vei descoperi că te reîntorci la bucuria extraordinară pe care tocmai ai experimentat-o! Atunci, când ai parte din nou din plin de dulceața prezenței Sale, stai *din nou* liniștit înaintea Lui.

Nu ar trebui să cauți, să înaintezi atât timp cât El este aproape.

Care este ideea? Ideea este următoarea: în tine este un foc, care crește și descrește ca intensitate. Când focul acela începe să descrească, trebuie reaprins puțin, dar cu mare grijă. Când focul începe să ardă iarăși, *încetează imediat toate* eforturile. Altfel, s-ar putea să stingi flacăra.

Acesta este al doilea nivel de rugăciune, al doilea nivel în experimentarea lui Isus Christos.

Când timpul petrecut în felul acesta se apropie de sfârșit, rămâi întotdeauna tăcut înaintea Domnului pentru un timp. De asemenea, este foarte important ca toate rugăciunile tale să fie făcute cu o inimă plină de credință. A te ruga cu inima plină de credință este mai important decât *orice altceva*, care are de-a face cu rugăciunea!

Înainte să închei capitolul acesta, aș vrea să-ți spun ceva de motivația pe care o are inima ta atunci când Îl cauți pe Domnul.

La urma urmei de ce vii înaintea Domnului? Vii la El pentru că este plăcut? Vii pentru că te bucuri în prezența Domnului? Dă-mi voie să-ți recomand o motivație superioară.

Când vii la Domnul ca să te rogi, vino cu inima plină de iubire curată, o iubire, care nu caută nimic pentru ea însăși. Vino cu o inimă, care nu vrea nimic *de la* Domnul, ci numai să-I fie pe plac și să împlinească voia Sa.

Să ilustrez. Să considerăm un slujitor. Slujitorul se îngrijește de stăpânul său; dar, dacă o face doar pentru a primi o răsplată, nu este vrednic să fie prețuit. Așa că, drag creștin, când vii la El ca să te rogi, nu veni pentru bucurie spirituală. Nu veni nici chiar pentru a-L experimenta pe Domnul.

Atunci cum? Vino doar ca să-I faci Lui pe plac.

Când ești acolo, în prezența Lui, dacă El decide să-ți dea vreo binecuvântare deosebită, primește-o. Dar dacă nu, dacă mintea ta rătăcește, primește *acest lucru*. Dacă îți este greu să te rogi, primește și acest lucru. Acceptă cu bucurie tot ceea ce El dorește să-ți dea. Crede că orice se întâmplă este voia *Lui* pentru tine!

Să repet, căci este foarte important! Este foarte important pentru creșterea viitoare în Christos. Crede prin credință că tot ceea ce ți se întâmplă este voia Lui pentru acel timp.

Când te-ai apropiat de Domnul în felul *acesta*, vei descoperi că duhul tău este liniștit indiferent de situația în care te găsești. Când ai învățat să vii la Domnul cu această atitudine, nu vei fi deranjat dacă se retrage de la tine. Vremea uscăciunii spirituale va fi pentru tine la fel ca cea a belșugului spiritual. Le vei considera la fel. De ce? Pentru că ai învățat să-L iubești pe Dumnezeu doar pentru că-ți place de El, nu pentru darurile Lui, *nici chiar pentru prezența Sa minunată*.

5 Perioadele de uscăciune

În capitolul patru am atins puțin subiectul „perioadelor de uscăciune”. Dacă pornești în căutarea tărâmurilor spirituale pe care le-am descris în primele capitole, trebuie să știi că te așteaptă și perioade de uscăciune. De aceea, ar fi înțelept să mai continuăm puțin acest subiect.

Dragă cititor, trebuie să-ți dai seama că Dumnezeu are o singură dorință. Cu siguranță, nu poți înțelege rostul unei perioade de secetă dacă nu înțelegi, care este dorința Lui. Dorința Lui este să se dăruiască sufletului, care Îl iubește cu adevărat pe El și sufletului, care Îl caută din toată inima. *Și totuși*, este adevărat faptul, că acest Dumnezeu, care vrea să ți Se dăruiască, se va retrage adesea de la tine, de la cel care Îl caută!

De ce face Dumnezeu așa ceva? Drag sfânt al lui Dumnezeu, trebuie să înveți căile Domnului tău. Dumnezeuul tău se ascunde adesea. Se ascunde cu un scop. De ce? *Scopul Lui este de a te face să părăsești starea de lenevie spirituală*. Scopul Lui, atunci când pleacă de la tine, este de a te face să-L cauți.

Domnul Isus caută peste tot creștinul, care să rămână credincios, iubitor chiar și atunci când El se retrage. Dacă Domnul descoperă la întoarcere un astfel de suflet credincios, va răsplăti credințioșia copilului Său. Va revărsa lui grija plină de bunătate și gingășie a dragostei.

Deci, trebuie să înțelegi ceva.

Vor exista în viața ta perioade de uscăciune spirituală. Așa lucrează Domnul.

Dar nu aceasta contează, faptul că vor fi perioade de uscăciune spirituală. Problema importantă este: ce vei face tu în astfel de perioade? Trebuie să înveți acum ceva despre tendințele tale naturale. În perioade de uscăciune, ți se va părea normal să cauți să *dovedești* Domnului că Îl iubești. Vei descoperi că în timpul uscăciunii spirituale cauți să *dovedești* Domnului că ești credincios Lui; o vei face prin puterea ta. Fără să-ți dai seama, speri că un astfel de efort Îl va face să revină mai repede.

Nu, dragă creștin, crede-mă, nu așa trebuie să reacționezi în perioade de secetă.

Ce să faci atunci?

Trebuie să aștepti reîntoarcerea Preiubitului tău cu o *dragoste răbdătoare*. Adaugă la iubirea aceasta *lepădarea de sine și umilința!* Chiar dacă Domnul S-a ascuns, rămâi tot timpul înaintea Lui. Acolo, înaintea Lui, revărsa-ți dragostea plină de pasiune, și totuși calmă, asupra Lui.

Petrece timp cu El în închinare și tăcere respectuoasă.

Stând în felul acesta la dispoziția Domnului, Îi vei arăta că Îl dorești numai pe El. Vei arăta că nu plăcerea egoistă, pe care o ai atunci când ești în prezența Sa, este cea, care te face să-L iubești. Vei arăta că nu te motivează plăcerea pe care o experimentezi, ci *dragostea ta* pentru El.

În scrierile apocrife există un pasaj, care spune despre astfel de perioade:

Nu fiți neliniștiți în perioade de uscăciune și întuneric; acceptați lipsa și întârzierea mângâierilor lui Dumnezeu; apropiați-vă de El și stați la dispoziția Sa cu răbdare pentru ca viața voastră să progreseze și să fie reînnoită.

Deci, dragi copii ai lui Dumnezeu, fiți răbdători în rugăciunile voastre în perioade de uscăciune.

Să-ți pun o întrebare. Ce s-ar întâmpla dacă Domnul ți-ar cere ca *restul vieții tale* să îl petreci așteptând reîntoarcerea Lui la tine? Cum te-ai comporta dacă aceasta ar fi decizia luată de Domnul pentru toată viața ta de acum înainte? Ce ai face?

Fă următorul lucru.

Așteaptă-L cu umilință, cu un spirit de abandonare, cu mulțumire și acceptare. Petrece-ți timpul rugându-te așa cum arătat în capitolul patru. Vino înaintea Lui liniștit și calm, adunându-ți gândurile și îndreptându-le înspre El, chiar dacă prezența Lui nu se manifestă față de tine.

Când faci aceste lucruri, cere insistent ca Iubitul tău să se întoarcă la tine, plângând și suferind din cauza dragostei pe care o ai pentru El.

Aș vrea să te asigur că dacă vei proceda *astfel*, vei face ca Dumnezeu să se bucure foarte mult în inima Lui. O astfel de atitudine Îl va determina să se reîntoarcă mult mai repede decât dacă ai proceda altfel.

6 Abandonare

Am discutat la începutul acestei cărți despre cum poți să-L cunoști pe Isus Christos în profunzime. Începutul a fost simplu. Am vorbit despre *rugăciunea făcută după Scriptură* și apoi despre simplitatea *privirii înspre Domnul*. După ce ai avut această experiență o perioadă *îndelungată* de timp, ar trebui să fii gata să treci la un nivel mai profund al cunoașterii Lui. Dar, pentru această întâlnire cu Domnul, pe care am discutat-o în capitolul patru, ar trebui să părăsești terenul destinat numai rugăciunii; sau, pentru a fi mai clară, trebuie să o faci o dată sau de două ori pe zi în timpul pus deoparte pentru rugăciune.

În acest moment, în viața ta trebuie să se formeze o atitudine nouă față de toate lucrurile. Dacă vrei să schimbi felul de rugăciune în care te rogi o dată pe zi, atunci trebuie să schimbe anumite lucruri în viața ta, și chiar să-ți formezi o nouă imagine despre viață. Este un motiv special, care cere formarea unei atitudini noi: pentru ca să poți progresa spre un nivel nou, mai profund, cu Domnul tău.

Pentru aceasta, trebuie să ai o nouă atitudine față de tine însuși și față de Domnul. Este o atitudine, care atinge lucruri mai profunde, care nu au fost atinse niciodată.

Pentru aceasta, voi folosi un cuvânt nou. Este vorba de *abandonare*.

Pentru a pătrunde mai adânc în experimentarea lui Isus Christos, trebuie să începi să abandonezi tot ce ține de existența ta, încredințând toate lucrurile lui Dumnezeu. Să luăm în considerare, de exemplu, lucrurile de zi cu zi. Trebuie să crezi ferm că toate împrejurările prin care treci în viață, adică, orice clipă a ei, la fel ca și cursul întregii tale vieți, totul, da, tot ce se întâmplă este din voia și prin permisiunea Lui. Trebuie să crezi ferm că tot ce ți se întâmplă provine de la Dumnezeu și este exact ceea ce tu ai nevoie.

Îți amintești că într-un capitol anterior ai văzut cum poți să ajungi să vezi lucrurile așa? Poți începe prin a accepta orice perioadă de rugăciune, fie că este un timp minunat petrecut împreună cu El, fie că mintea ta rătăcește, ca fiind exact ceea ce El a dorit pentru tine. Învață apoi să ai această perspectivă în *fiecare* clipă a vieții tale!

O astfel de abordare a împrejurărilor și o astfel de credință în Domnul tău te va face *mulțumit* cu orice. Ei, când crezi așa ceva, începe să accepți tot ce ți se întâmplă în viață ca fiind din mâna lui Dumnezeu, și nu din mâna oamenilor.

Dorești cu adevărat să te dăruiești lui Dumnezeu?

Atunci trebuie să-ți reamintesc că, odată ce te-ai dăruit, nu poți să iei darul înapoi. După ce darul a fost dat, el nu mai aparține celui ce l-a dat. Cărticica aceasta este scrisă pentru a-ți spune cum să-L experimentezi pe Christos în profunzime, dar nu se poate aplica o metodă pentru cunoașterea în profunzime a lui Isus Christos. Este necesară o atitudine pe care să ai cât trăiești. Este vorba de a fi înconjurat și posedat de Dumnezeu.

Am vorbit de abandonare. Abandonarea este o chestiune foarte importantă pentru progresul în cunoașterea Domnului. De fapt, abandonarea este *cheia spre locul lăuntric*, cheia spre adâncimile nemăsurate ale cunoașterii lui Christos. Abandonarea este cheia vieții spirituale lăuntrice.

Credinciosul, care știe cum să abandoneze pe sine însuși, Domnului va deveni în curând perfect. ³Să presupunem că ajungi să te abandonezi. Când ai ajuns în starea aceasta, trebuie să continui, ferm și neclintit. Altfel, nu este de prea mare valoare să ajungi în această stare și să rămâi puțin în ea. Este un lucru să ajungi în această stare; este alt lucru să rămâi în ea.

Ai grijă. Nu asculta glasul judecății tale umane. Te poți aștepta ca în tine să apară anumite gânduri. Cu toate acestea, trebuie să crezi că *poți* să te abandonezi cu totul Domnului, pentru întreaga ta viață și că El îți va da harul ca să rămâi în această stare! Trebuie să ai încredere în Dumnezeu, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi” (Romani 4:18).

O credință mare duce la o abandonare mare.

Ce este abandonarea? Probabil că o vom practica mai bine dacă o vom înțelege ce este.

Abandonarea înseamnă să nu-ți mai pese de nimic. Abandonarea implică renunțarea la toate nevoile tale, inclusiv a celor *spirituale*. Să repet, pentru că nu este ușor de înțeles. Abandonarea, înseamnă renunțarea pentru totdeauna la *toate* nevoile tale spirituale.

Toți creștinii *au* nevoi spirituale; dar credinciosul, care s-a abandonat pe sine în mâinile Domnului nu-și mai permite luxul de a fi conștient de nevoile sale spirituale. Mai degrabă, se dăruiește pe sine însuși, stând la dispoziția lui Dumnezeu.

Îți dai seama că toți creștinii au fost îndemnați să se abandoneze pe ei înșiși?

Domnul Însuși a spus: „Nu vă îngrijorați pentru ziua de mâine. Tatăl vostru, cel ceresc, știe că aveți nevoie de aceste lucruri”, (Matei 6:34, 32). Scriptura spune din nou: „Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Prov. 3:6). „Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului și îți se vor împlini gândurile” (Prov. 16:3). Se spune din nou în cartea Psalmilor: „Încredințează-ți Domnului calea, încrede-te în El și El va lucra!” (Psalmul 37:5).

Abandonarea adevărată trebuie să se refere la două lumi, la două țărâmurii.

Trebuie să fie o abandonare în viața ta privitoare la lucrurile *exterioare*, practice. În al doilea rând, trebuie să fie o abandonare față de lucrurile *lăuntrice*, spirituale. Trebuie să vii la Domnul și să vrei să renunți la *tot* ce te îngrijorează. Toate îngrijorările tale să fie date lui Dumnezeu. Uiți de tine, și din momentul acela te gândești *numai* la El.

Continuând să faci lucrul acesta o perioadă bună de timp, inima ta va rămâne *neatașată*; inima va fi liberă și plină de pace!

Cum are loc abandonarea? O faci zilnic, în fiecare ceas, și în fiecare clipă. Abandonarea se face cedând *continuu* în fața voinței lui Dumnezeu, lăsând ca voința ta să fie pătrunsă în profunzimea ei de voia lui Dumnezeu, și să se piardă în aceasta pentru totdeauna!

Și cum începi? Trebuie să renunți la orice dorință personală, care se naște în tine imediat ce apare, indiferent cât de bună este această dorință, și indiferent cât de folositoare pare!

Abandonarea trebuie să atingă o fază în care ești complet indiferent față de tine însuși. Poți să fii sigur că rezultatul unei asemenea atitudini va fi minunat.

De fapt, rezultatul va fi, că vei ajunge la cel mai minunat lucru. Este punctul în care voința ta devine liberă de tine însuși și se poate uni cu voia lui Dumnezeu! Vei dori numai ceea ce El dorește, adică, ceea ce El a *dorit* pentru toată eternitatea.

Abandonează-te prin simpla acceptare a ceea ce Domnul vrea, în toate lucrurile, indiferent care ar fi ele, de unde provin și cum îți influențează viața.

Ce este abandonarea? Este uitarea trecutului tău; este încredințarea viitorului în mâinile Sale; este dedicarea deplină Domnului în momentul de față. Ești satisfăcut pentru că știi că orice ar fi, este vorba de planul veșnic al lui Dumnezeu pentru viața ta.

Vei ști întotdeauna că ai de-a face cu voia absolută a Sa.

---

³ Jeanne Guyon nu se referea la o perfecțiune în care nu mai există nici un păcat, ci la o viață și o voință trăită în conformitate deplină cu voia lui Dumnezeu, în toate împrejurările, oricând. (Gene Edwards).

Ține minte, nu va trebui să arunci vina asupra oamenilor pentru nimic. Indiferent ce se întâmplă, nu omul sau împrejurările au adus lucrurile respective în viața ta. Trebuie să accepți totul, (bineînțeles, cu excepția păcătoșeniei tale), ca venind din mâna Domnului.

Încredințează-I nu numai ceea ce face în viața ta, ci și *atitudinea* ta față de ceea ce face.

Vrei să pătrunzi în profunzimea lui Isus Christos? Dacă vrei să pătrunzi în starea aceasta mai profundă a cunoașterii Domnului, atunci trebuie să cauți nu numai o rugăciune mai profundă, ci și abandonarea în toate aspectele vieții tale. Aceasta înseamnă o dezvoltare până ce relația ta cu El include o abandonare timp de 24 de ore pe zi. Începe prin a te încredința să fii călăuzit de Dumnezeu și El să se ocupe de tine. Fă-o chiar acum. Acceptă să-I permiți să facă cu tine după bunul Lui plac, atât în viața *lăuntrică* a experimentării Lui cât și în cea *exterioară*, acceptând toate circumstanțele ca provenind de la El.

Abandonarea și suferința

Aș vrea să-ți mai spun ceva despre abandonare, dar hai să vedem în acest capitol ce se întâmplă cu consacrarea atunci, când vine suferința în viața ta.

Trebuie să ai răbdare tot timpul cât Dumnezeu îți trimite suferința. Dacă dragostea ta pentru Domnul este curată, Îl vei iubi la fel de mult pe Calvar, ca pe Muntele Tabor. Domnul Isus L-a iubit pe Tatăl pe Muntele Tabor pe care a fost schimbat la față, dar L-a iubit la fel de mult pe Calvar, pentru că acolo și-a arătat cel mai mult dragostea.

S-ar putea să faci o greșeală în privința abandonării. S-ar putea să te abandonezi Lui sperând că îți va purta tot timpul de grijă, te va iubi și binecuvânta spiritual. Cei, care v-ați dăruit lui Dumnezeu într-un moment plăcut țineți minte: dacă te-ai dăruit pentru a fi *binecuvântat și iubit*, nu poți să renunți și să-ți iei viața înapoi în mâinile tale într-o altă perioadă... când ești *răstignit!*

Și nici nu te va putea mângâia vreun om atunci, când ești întins pe cruce. Când ai de-a face cu crucea, singura mângâiere o primești de la Domnul.

Trebuie să înveți să iubești crucea. Cel, care nu iubește crucea, nu iubește lucrurile lui Dumnezeu (Matei 16:23). Este cu neputință să-L iubești cu adevărat pe Domnul, fără să iubești crucea. Pentru credinciosul care iubește crucea, chiar și cele mai amare experiențe i se par dulci. Scriptura spune: „Pentru cel flămând toate amărăciunile sunt dulci” (Prov. 27:7).

Cât de flămând ai vrea să fii după Dumnezeu? Vei fi flămând după Dumnezeu și Îl vei găsi în măsura în care vei fi flămând după cruce.

Iată un principiu cu adevărat spiritual pe care Domnul nu-L va nega: Dumnezeu ne dă crucea, iar crucea ni-L dă pe Dumnezeu.

După cum vezi nu mai avem în vedere un anumit timp de rugăciune; avem în vedere întreaga experiență a credinciosului. Să spun acum și aici: poți să fii sigur că vei progresa spiritual atunci, când ai o cunoaștere progresivă a crucii. Abandonarea în mâna lui Christos și experimentarea crucii merg mână în mână.

Atunci, cum vei aborda suferința? Sau, altfel spus, cum reacționezi față de lucrarea crucii lui Dumnezeu în viața ta?

Reacționează în felul următor. Când ai de-a face cu o suferință, imediat în tine se naște o împotrivire naturală. Când se întâmplă aceasta, încredințează-te degrabă lui Dumnezeu. *Acceptă situația*. Dăruiește-te Lui, în momentul acela, ca o jertfă.

În felul acesta, în final vei descoperi ceva minunat. Când va veni crucea în viața ta, nu va fi chiar atât de greu de dus, precum te-ai așteptat. Primește-o ca din partea lui Dumnezeu, indiferent despre ce este vorba. În felul acesta, povara este mult mai ușoară.

De ce este crucea mult mai ușoară, când este acceptată în felul acesta? Pentru că ai *dorit* crucea, și te-ai obișnuit să primești totul din mâna lui Dumnezeu.

Nu înțelege greșit ce spun. Nu ți-am descris o modalitate de evitare a crucii. Cu toate că te-ai abandonat în întregime Domnului și ai acceptat suferința, aceasta nu te va face să nu simți greutatea crucii. Dacă nu ai simțit crucea, atunci nu ai suferit. Simțirea *durerii* suferinței este unul din aspectele principale ale acesteia. Durerea este o parte indispensabilă a crucii. Fără ea nu este nici o cruce. Durerea se găsește în centrul cunoașterii suferinței. Amintește-ți te rog, că Domnul tău a ales să rabde durerea cea mai mare pe care o putea oferi crucea.

S-ar putea ca uneori să porți crucea în slăbiciune; altă dată o vei purta cu putere. Dar, indiferent că o porți fiind în slăbiciune sau fiind puternic, *poart-o!* Atunci când purtăm crucea după voia lui Dumnezeu, slăbiciunea și puterea nu ar trebui să mai conteze.

8

Abandonarea și revelația

Să mai stăruim asupra abandonării.

Unii au pus întrebarea: „Dacă mă abandonez cu totul în mâinile Domnului, înseamnă că nu voi mai avea nici o revelație a lui Isus Christos?”

Pune capăt abandonarea revelației?

Nu, nu îi pune. Din contră, abandonarea este mijlocul, prin care Domnul îți va da revelație. Revelația pe care o vei primi va fi o *realitate* și nu *cunoștință*. Lucrul acesta este posibil *numai* prin abandonare.

Trebuie să-ți amintești cine este acela căruia i te abandonezi.

Te abandonezi pe tine însuși în mâinile Domnului Isus. Pe Domnul Îl vei urma, El fiind Calea; pe Domnul Îl vei auzi, El fiind Adevărul și de la Domnul acesta îți vei primi Viața (Ioan 14:6). Dacă Îl urmezi pe Cel ce este Calea, Îl vei auzi pe Cel ce este Adevărul și El îți va da viața, El Însuși fiind Viața.

Se întâmplă ceva, când primești revelația; Isus Christos se întipărește pe sufletul tău. De fiecare dată când vine la tine, întipărește ceva nou și diferit asupra ta din natura Sa.

În curând, vor fi întipărite în ființa ta diverse elemente ale naturii Sale.

Poate ai auzit că ar trebui să te *gândești* la diferitele aspecte ale experienței cu Isus Christos. Dar este mult mai bine să porți *în* tine aceste experiențe ale lui Isus Christos.

Așa a fost în viața lui Pavel. Nu a cugetat la suferințele lui Christos; nu a avut în vedere semnele suferințelor de pe trupul Domnului. În schimb, Pavel a purtat în trupul lui urmele experiențelor Domnului său. A spus chiar: „Port în trupul meu semnele Domnului Isus Christos” (Gal. 6:17). A făcut-o gândindu-se la semnele lui Isus? Nu. Însăși Isus Christos S-a întipărit pe Sine Însuși în Pavel.

Când Domnul găsește un credincios, care se abandonează cu totul Lui, în toate lucrurile *exterioare* și în toate lucrurile *interioare*, El alege adeseori să ofere unei asemenea persoane revelații deosebite ale naturii Sale. Dacă aceasta este experiența ta, atunci primește aceste revelații cu o inimă mulțumitoare.

Primește întotdeauna de la El cu o inimă mulțumitoare, indiferent de lucrurile pe care El decide să ți le dea.

Să considerăm că Domnul ți-a dat o revelație deosebită. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Trebuie să primești revelația așa cum primești și alte lucruri de la El.

Sunt creștini cărora Dumnezeu le-a dat o anumită revelație a Sa, iar revelația aceea le-a dat satisfacție ani de zile. Cu alte cuvinte, Domnul îți va da uneori o revelație despre Sine Însuși atât de puternică, încât experimentarea aceluși adevăr va fi puterea ta ani de zile. În timpul acesta ești atras tot mai mult lângă Dumnezeu. Este minunat așa. Ar trebui să fii credincios acelei revelații atât timp cât se menține în tine.

Dar, ce se întâmplă, când revelația începe să pălească? Ce faci când nu-ți mai produce satisfacția pe care ți-a produs-o? Când se întâmplă așa ceva, înseamnă că Dumnezeu a decis să pună capăt acestei experiențe. Care trebuie să fie atitudinea ta? Trebuie să accepți să ți se ia. Las-o. Domnul vrea să treci la o înțelegere mai profundă a Sa. Primește la fel toate lucrurile. Abandonează-te pe tine însuși chiar și în privința revelației. Fii gata întotdeauna să te dăruiești lucrurilor pe care vezi că sunt voia Lui. Să nu ai o altă dorință decât cea de a merge cu drag pe

urmele Lui și de a locui împreună cu El. Învață ce înseamnă să te scufunzi tot timpul în nimicnicie înaintea Domnului.

După aceasta, învață să accepți la fel darurile Lui, indiferent că sunt lumină, sau întuneric. Tratează rodnicia, dar și lipsa ei în același fel.

Fie că este vorba de slăbiciune sau putere, de dulceață sau amărăciune, de ispite, atragerea atenției, durere, uzură, incertitudine sau binecuvântare, ar trebui să le primești la fel din mâna Domnului. *Nici una* din acestea nu ar trebui să te întârzie pe cale măcar o clipă.

Un ultim cuvânt despre revelație.

Domnul îți dă uneori o revelație pe care nu o poți înțelege. Nu te necăji; nu trebuie să te îngrijorezi. Iubește-L pe Domnul. Dragostea aceasta include în ea toate tipurile de închinare și adorare. Dacă ești unul, care s-a dăruit numai lui Dumnezeu, atunci nu te va deranja să-L vezi pe Christos revelat în toată plinătatea naturii Sale. O parte a acestei revelații poate să fie foarte limpede; o altă parte s-ar putea să nu fie atât de clară. Primește-le la fel. Oricine Îl iubește pe Dumnezeu, iubește tot ce ține de El. Te bucuri de revelația pe care nu o înțelege în același fel în care te bucuri de cea pe care o înțelegi.

Dacă Îl iubești, iubești tot ce ține de El.

9

Abandonarea și o viață sfântă

Care este efectul umblării continue în abandonare înaintea lui Dumnezeu? Rezultatul final este sfințenia. După ce această relație cu Dumnezeu a devenit o parte a vieții tale, este ușor să devii evlavios.

Ce înseamnă să fii evlavios? Evlavia este ceva ce vine de la Dumnezeu. Dacă ești credincios în a învăța să mergi pe această cale a experimentării Domnului, atunci Îl vei avea pe Dumnezeu. Atunci când Îl ai pe Dumnezeu, moștenești trăsăturile Sale. Evlavia este: cu cât ai mai mult din Dumnezeu, cu atât ești mai asemenea Lui.⁴

Dar trebuie să fie o evlavie, care s-a format din *lăuntru* tău. Dacă ea nu provine din adâncul tău, atunci nu este decât o mască. Înfațișarea exterioară a unei evlavii de formă se poate schimba cum schimbi o haină. Dar, când evlavia este rezultatul Vieții, care este în adâncul tău - atunci ea este reală, rămâne și este o parte adevărată din Domnul. „Fiica împăratului este plină de strălucire înlăuntru” (Psalmul 45:13).

Cum se obține atunci evlavia?

Credinciosul, care a învățat să se abandoneze în întregime lui Isus Christos și care trăiește în această abandonare, practică evlavia cea mai superioară. Dar nu vei auzi pe o astfel de persoană afirmând că are ceva spiritual. De ce? Deoarece creștinul acesta a devenit una cu Dumnezeu. Domnul Însuși este Acela, care îl conduce pe credincios în această practică a evlaviei.

Domnul este foarte gelos pentru orice credincios, care I se dăruiește cu totul. Nu îl lasă pe credincios să se bucure de vreo plăcere, care nu se găsește în Sine.

Este abandonarea singurul lucru, care ne conduce la evlavie? Nu, dar dacă ești credincios în toate lucrurile, care s-au spus până acum, evlavia va veni. Însă nu uita că în această abandonare este inclusă și *suferința*. Focul suferinței este acela, care scoate la iveală *aurul* evlaviei.

Nu te teme că poate nu vei vrea să mergi pe această cale. În acest nivel de care vorbesc există o foame după suferință. În unii creștini arde dragostea pentru Domnul. De fapt, dacă li s-ar îngădui să facă după cum doresc, s-ar disciplina foarte tare, și s-ar lepăda prea mult de ei. Când se aprinde acest foc al dragostei într-un credincios, acesta nu mai acută altceva mult mai mult decât atât - din dragoste pentru Domnul, *uită* complet de sine însuși. Și când crește dragostea pentru Domnul, crește și ura față de viața sinelui.

Fie ca să înveți să mergi pe calea aceasta.

Oh, dacă ar putea toți copiii Domnului să se roage cu această rugăciune simplă, să aibă această experiență simplă cu Isus Christos, întreaga Biserică a lui Dumnezeu ar fi ușor reformată.

Felul acesta de rugăciune, această relație simplă cu Domnul tău este potrivită pentru oricine; este la fel de potrivită pentru cei greoi și needucați, cum este pentru cei pregătiți. Rugăciunea aceasta, experiența aceasta, care începe atât de simplu, are drept sfârșit o iubire pentru Domnul, care se abandonează cu totul.

Este nevoie de un singur lucru - *dragoste*.

---

⁴ Transformarea

Sf. Augustin a spus: „Iubește, și apoi fă tot ce vrei”. Pentru că atunci, când ai învățat să iubești, nici nu vei mai dori să faci acele lucruri, care L-ar putea supăra pe Cel pe care Îl iubești.

10 Trăind în lăuntru

Am încheiat capitolul anterior spunând că un credincios, care este în întregime îndrăgostit de Domnul nu va dori măcar lucrurile, care L-ar întrista pe Cel care este ținta afecțiunii lui. Aș continua spunând, că numai prin abandonare se poate obține o victorie *deplină* asupra simțămintelor și dorințelor.

De ce este așa?

De fapt, motivul este foarte evident. Înainte de toate, trebuie să înțelegi ce se întâmplă în lăuntru tău. De unde îți trag cele cinci simțuri ale tale viața și energia? Din suflet. Sufletul tău este acela, care dă viață și energie simțămintelor tale. Iar când sunt stârnite *simțămintele*, acestea stârnesc la rândul lor *dorințele*.

Cum putem vorbi de o victorie deplină asupra celor cinci simțuri și asupra pasiunilor și dorințelor, care sunt trezite de ele?

Dacă trupul tău ar fi mort, nu ai putea simți, și nu ai avea nici o dorință. De ce? De ce nu ar avea trupul nici o dorință? Pentru că ar fi deconectat de *suflet*. Dă-mi voie să repet, sentimentele și simțămintele tale își primesc energia din suflet.

Creștinii au încercat în multe feluri să-și biruiască dorințele. Probabil, cea mai bună abordare a fost disciplina și lepădarea de sine. Însă, indiferent cât de severă este lepădarea de sine, ea nu va birui simțămintele.

Nu, nu lepădarea de sine este răspunsul!

Chiar și atunci, când ni se pare că a dat rezultate, lepădarea de sine nu a reușit decât să schimbe *exprimarea exterioară* a dorințelor.

Când te ocupi de lucrurile exterioare, nu faci altceva decât să îndepărtezi sufletul și mai mult de duhul tău. Cu cât se concentrează sufletul mai mult asupra lucrurilor exterioare, cu atât se îndepărtează mai mult de *centrul* său și de locul său de odihnă! Rezultatul unei asemenea lepădări de sine este tocmai contrariul a ceea ce s-a urmărit. Din nefericire, întotdeauna se întâmplă așa cu credinciosul, care trăiește în lucrurile exterioare.

Dacă te preocupi de dorințele naturii tale exterioare, dându-le atenție, acestea vor deveni tot mai active. În loc să fie supuse, ele câștigă tot mai multă putere. Din toate acestea putem trage concluzia că lepădarea de sine, deși poate să slăbească trupul, nu poate *niciodată* să slăbească simțămintele.

Care este atunci speranța ta?

Este o singură modalitate prin care pot să fie cucerite simțurile exterioare, și acesta este prin reculegere lăuntrică. Sau, spusă altfel, singura cale de cucerire a celor cinci simțuri constă în întoarcerea completă a sufletului tău spre în lăuntru tău, spre duhul tău, pentru a avea parte de un Dumnezeu *prezent*. Trebuie ca sufletul tău să-și îndrepte toată atenția și energiile spre *lăuntru*, nu spre în afară! Spre lăuntru, spre Christos, nu spre în afară, spre simțăminte. Când sufletul tău se întoarce spre lăuntru, se separă de simțămintele exterioare; și când cele cinci simțuri sunt separate de sufletul tău, nu li se mai dă atenție. Sursa lor de viață este îndepărtată!

Devin fără putere.

Să vedem în continuare ce se întâmplă cu sufletul. Până acum, sufletul a învățat să se întoarcă spre lăuntru și să se apropie de prezența lui Dumnezeu. Sufletul devine tot mai separat de sine. S-ar putea să vezi că ești atras cu putere în lăuntru, pentru a-L căuta pe

Dumnezeu în duhul tău, și să descoperi că omul exterior devine foarte slab. (Unii chiar sunt susceptibili de leșin).

De aceea, principala ta preocupare este prezența lui Isus Christos. Principala ta preocupare este să rămâi continuu în Dumnezeu, care este în tine. Apoi, fără să te gândești la lepădarea de sine sau la lepădarea de „faptele firii pământești”, Dumnezeu va face să experimentezi o supunere naturală a cărnii! Poți să fii sigur de următorul lucru: creștinul, care s-a abandonat cu credincioșie pe sine însuși Domnului va descoperi că are de-a face cu un Dumnezeu, care nu va avea odihnă până nu va supune toate lucrurile! Domnul va da morții tot ce mai este în viața ta, care poate fi dat morții.

Atunci ce îți se cere? Este nevoie să rămâi ferm în a-ți îndrepta toată atenția spre Dumnezeu. *El* va face toate lucrurile într-un mod desăvârșit. Adevărul e, că nu este nimeni capabil de o lepădare de sine exterioară severă, însă *oricine* poate să se întoarcă spre lăuntru și să se abandoneze pe sine însuși lui Dumnezeu.

Este adevărat că ceea ce vezi și ceea ce auzi îți alimanetează continuu imaginația ta foarte preocupată. Aceasta face ca gândurile tale să treacă repede de la un subiect la altul. De aceea, se poate aplica o disciplină în privința lucrurilor pe care le vezi și auzi. Dar stai liniștit; Dumnezeu te va învăța toate lucrurile în această privință. Este nevoie să urmezi Duhul Său.

Vei avea două avantaje mari, dacă mergi pe calea pe care am descirs-o în capitolul acesta. Înainte de toate, retragându-te de la lucrurile exterioare, te vei apropia de Dumnezeu.

Cu cât ești mai aproape de Dumnezeu, cu atât primești mai mult din natura Sa.

Cu cât primești mai mult din natura Sa, cu atât depinzi mai mult de puterea Sa, care să te susțină.

În al doilea rând, cu cât te apropii mai mult de Domnul, cu atât te îndepărtezi mai mult de păcat. Deci, prin simpla întoarcere spre duhul tău, începi să-ți formezi obiceiul de a fi aproape de Domnul și departe de celelalte.

11 Spre centru

În ultimul capitol am discutat referitor la simțămintele exterioare. Iată concluzia pe care am tras-o: dacă vezi vreodată să îți sunt stârnite dorințele, simțămintele, care apar pot fi anihilate printr-o retragere liniștită spre lăuntru în prezența lui Dumnezeu. Orice altă cale de împotrivire față de simțămintele tale neobosite, le va stimula și mai mult.

Atunci, când pășești în acest nivel mai profund al cunoașterii Domnului, vei ajunge, în cele din urmă, să descoperi un principiu pe care îl voi numi *legea atracției spre centru*.

Ce vreau să spun prin legea atracției spre centru? Dacă continui să menții sufletul în locurile lăuntrice ale ființei tale, vei descoperi că Dumnezeu are o capacitate de atracție *magnetică*! Dumnezeu este asemenea unui magnet! Domnul te atrage tot mai mult spre El.

Următorul lucru pe care-l observi este următorul: când înaintezi spre centru, Domnul te *curățește* de toate lucrurile, care nu sunt din El.

Lucrul acesta se poate vedea exemplificat și în natură. Privește oceanul. Apa din ocean se evaporă. Vaporii se ridică spre soare. Când vaporii se ridică din apă, sunt plini de impurități; totuși, atunci când se ridică, sunt tot mai rafinați și mai curați.

Ce au făcut vaporii?

Nimic. Au *rămas pasivi*. Purificarea a avut loc atunci, când vaporii s-au ridicat spre cer!

Există o diferență între vaporii și sufletul tău. Cu toate că vaporii nu sunt decât pasivi, tu ai privilegiul de a coopera *de bună voie* cu Domnul, care te atrage în lăuntru spre El.

Când sufletul tău este îndreptat spre Dumnezeu, - spre Dumnezeul, care locuiește în duhul tău - vei descoperi că este ușor pentru a te întoarce mereu spre lăuntru. Cu cât te întorci mai mult spre lăuntru, cu atât vei fi mai aproape de Dumnezeu și cu atât mai mult te vei agăța de El.

Bineînțeles, cu cât te apropii mai mult de Dumnezeu, cu atât te îndepărtezi mai mult de activitățile omului natural. Fii sigur că omul natural este împotriva apropierii lăuntrice de Dumnezeu. Cu toate acestea, va veni un moment în care întoarcerea spre lăuntru se va face fără nici o problemă. Din momentul acela, pentru tine va fi un lucru natural să trăiești înaintea Domnului! În trecut, a fost natural să trăiești în lucrurile de *suprafață* ale ființei tale; acum vei avea un obicei de a trăi *în centrul ființei tale*, acolo unde locuiește Domnul.

Dă-mi voie să-ți reamintesc că tu ești ca vaporii, care se ridică spre cer; nu trebuie să crezi că poți să faci să se întâmple lucrurile acestea prin eforturile *tale*. Singurul lucru pe care îl poți face - de fapt, singurul lucru pe care ar trebui să-l faci - este să *continui să te îndepărtezi* de lucrurile *exterioare*. Continuă să te îndepărtezi de lucrurile exterioare și să te întorci spre duhul tău. Nu ai multe de făcut, ci numai un singur lucru! Da, poți să cooperezi atât de mult cu harul divin.

În afară de aceasta, nu mai ai ce să faci, decât să te ții de Domnul tău.

La începutul acestei aventuri, s-ar putea ca lucrurile acestea să îți se pară dificile; fii însă convins că această întoarcere spre lăuntru va deveni ușoară. Vei înainta într-un mod natural și ușor.

Repet, este așa pentru că Dumnezeu are o forță de atracție magnetică. El este în tine, atrăgându-te spre El.

Poți să vezi acest principiu în lucrurile naturale. Centrul unor lucruri exercită o forță de atracție puternică și continuă asupra lucrurilor din jurul lui. Lucrul acesta este și *mai adevărat*

în tărâmul spiritual. Pe de o parte, există o forță de atracție, care te atrage spre centrul ființei tale; este puternică de a se reuni cu centrul său. Centrul, nu numai că atrage obiectul de la suprafață spre el, dar și obiectul *tinde* spre centrul său!

Cu cât devii mai desăvârșit în Christos, cu atât va deveni mai puternică și mai activă această tendință de atracție spre lăuntru, spre Domnul.

Ce poate încetini procesul acestei *tendințe spre centru*?

Numai un obstacol, care stă între obiectul din afară (tu) și magnetul lăuntric (Christos). Când ceva se întoarce spre centrul său, se va îndrepta foarte repede spre el, dacă nu este ceva care să-l împiedice.

Să luăm în considerare, de exemplu, o piatră. Când dai drumul la o piatră din mână, ce face ea? Cade imediat pe pământul de unde a sosit. Piatra se întoarce la sursa ei originală. La fel este cu focul și cu apa. Aceasta caută întotdeauna să se reîntoarcă spre centrul lor.

Când începe să se întoarcă spre lăuntru, sufletul tău va cădea sub incidența aceleiași legi a atracției spre centru. Și el va cădea spre centrul lui, care este Dumnezeu. Sufletul nu are nevoie de o altă forță de atracție decât cea a dragostei.

Cu cât rămâi mai pasiv și liniștit, cu atât avansezi mai repede spre Dumnezeu. Cu cât îți exerciți mai puțin puterea ta, cu atât te deplasezi mai repede spre Domnul tău.

De ce? Pentru că te atrage o forță divină. Când energia acesta divină nu este împiedicată, *El* are toată libertatea pentru a te atrage după cum vrea.

Isus Christos este marele magnet al sufletului tău, dar numai a sufletului. El nu va atrage impuritățile și amestecurile cu care este sufletul îmbibat. Toate impuritățile acestea împiedică manifestarea deplină a puterii Sale.

Dacă sufletul tău ar fi complet curat, el ar fugi imediat spre atotputernicul și irezistibilul Dumnezeu din lăuntru, pentru a se pierde în El. Dar, dacă ești încărcat cu multe lucruri materiale, - sau orice altceva - forța aceasta de atracție este stânjenită serios. Unii creștini se leagă de anumite lucruri din lumea aceasta sau de sinele lor, încât toată viața nu fac decât un progres mic către Centrul lor.

Slavă lui Dumnezeu, câteodată Domnul tău, din dragostea nemăsurată pe care o are pentru tine, îți ia povara cu forța. Abia atunci îți dai seama, cât de mult erai împiedicat și ținut pe loc. Dragă creștin, lasă ca toate lucrurile să cadă. Cum? Luându-ți mâinile de pe sine; luându-ți mâinile de pe oricine altcineva și de pe alte lucruri. Bineînțeles este nevoie de sacrificiu. Putem spune că este vorba chiar de o răstignire. Dar vei fi uimit când vei descoperi că între răstignire și înviere este un interval foarte mic!

Este normal ca sufletul să devină atât de pasiv?

Unora li se pare din ce am spus că sufletul ar trebui să fie ca mort, ca un obiect fără viață, pentru ca Dumnezeu să-Și poată împlini voia cu el. De fapt, este tocmai invers.

Componenta principală a sufletului este *voința*, și sufletul trebuie să vrea să devină neutru și pasiv, fiind întru-totul la dispoziția lui Dumnezeu. Nu vezi că această pasivitate deplină, această stare în care nu faci nimic și stai la dispoziția lui Dumnezeu, implică *cea mai intensă* activitate a voinței? Ascultă sufletul cum spune: „*Vreau* cu toată puterea ființei mele ca să se îplinească în mine dorințele lui Dumnezeu. *Vreau* să încetez orice activitate, pentru ca să se îplinească dorința lui Dumnezeu de a mă poseda în întregime”.

Când se întâmplă aceasta, de fapt, voința și-a exercitat cea mai mare putere a ei. Sufletul *s-a predat* cu totul unei alte voințe, Voinței Divine!

De aceea, dragă cititor, fii foarte atent să înveți cum te întorci spre lăuntru și să locuiești în duhul tău. Nu descuraja din cauza dificultăților pe care le-ai întâmpinat până acum. Nu peste mult timp, Dumnezeu îți va da har din belșug, și totul va fi ușor.

Aș mai spune ceva. Trebuie să rămâi credincios în retragerea smerită de la lucrurile exterioare. Formează-ți obiceiul de a te întoarce tot timpul spre Dumnezeu, centrul tău, cu o iubire blândă și liniștită.

Rugăciunea continuă

Dacă rămâi credincios în lucrurile pe care le-am atins până acum, vei fi uluit să vezi cum Domnul ia în stăpânirea Sa întreaga ta ființă. Aș vrea să-ți reamintesc, că această carte nu a fost scrisă pentru plăcerea ta personală. Și nici nu prezintă doar o metodă de rugăciune. Scopul acestei cărți este de a prezenta o modalitate în care Domnul Isus *poate să ajungă să te stăpânească în întregime*.

Când Domnul începe să o facă, să înceapă să te ia în stăpânirea Sa, este adevărat că vei începe să te bucuri de o anumită conștiință a prezenței Sale. Vei descoperi că această conștiință a prezenței Domnului devine ceva obișnuit. Atât rugăciunea cu care ai început, cât și conștiința prezenței *la care te-a condus această rugăciune*, vor deveni o parte normală a vieții tale zilnice.

În sufletul tău se vor instala treptat o pace și un calm neobișnuit. Întreaga ta rugăciune, întreaga ta experiență, vor păși spre un nivel nou.

Ce este acest nivel nou? Este rugăciunea. Rugăciune, care constă în tăcere. Și în tăcerea aceasta, Dumnezeu toarnă în lăuntru tău o dragoste profundă. Experiența acestei iubiri îți va umple și pătrunde întreaga ființă. Nu se poate explica în cuvinte această experiență, această întâlnire. Aș spune doar că dragostea aceasta pe care Domnul o toarnă în lăuntru tău este începutul unei mari binecuvântări.

Aș fi dorit să-ți spun în cântecul acesta câteva din nivelele experiențelor nesfârșite pe care le poți avea cu Domnul, experiențe, care sunt rezultatul întâlnirii cu Dumnezeu de care tocmai am pomenit. Trebuie însă să reamintesc că această cântecul este scrisă pentru începători. De aceea, am încrederea că într-o zi, în viitor, îți voi putea relata aceste experiențe.

Este un lucru ce vreau totuși să-l spun. Când vii la Domnul, înveți treptat ca mintea ta să fie liniștită înaintea Lui. Unul din lucrurile cele mai importante pe care le poți face este să încetezi orice efort personal. În felul acesta, Dumnezeu va putea să acționeze. Psalmistul, care a vorbit în numele Domnului a spus: „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmul 46:10).

Versetul acesta te face să-ți înțelegi mintea. Natura sinelui se atașează cu atâta plăcere de propriile sale eforturi, încât nici nu poate să creadă că în duhul tău se întâmplă ceva. Dacă mintea nu poate să simtă și să înțeleagă, atunci refuză să creadă, că duhul are o anumită experiență.

Motivul pentru care nu poți uneori să *fii conștient* de ce face Dumnezeu în tine este faptul că el lucrează numai în tărâmul spiritual, nu în minte. Uneori, aceste lucrări se desfășoară foarte repede, și mintea nici măcar nu este conștientă că tu progresezi. Lucrările lui Dumnezeu din tine cresc tot timpul, absorbind lucrările sinelui.

Să ilustrez.

În timpul nopții, stelele sunt foarte strălucitoare, dar când începe să răsară soarele, ele încep să dispară. De fapt, stelele sunt tot acolo; nu au încetat să strălucească; dar soarele este atât de strălucitor, încât nu le mai vezi. La fel este și cu lucrurile spirituale. Există o lumină mai puternică, generală, care absoarbe toate luminițele sufletului tău. Luminițele sufletului scad în intensitate și se pierd atunci, când apare lumina puternică a Duhului tău. Nu se mai poate observa sau detecta activitatea sinelui.

Eforturile sinelui sunt înghițite de activitatea lui Dumnezeu.

Se pune uneori întrebarea: „Nu este inactivitate acest tip de rugăciune?” Cel care ar experimenta ce spun, nici nu ar mai pune întrebarea. Dacă vei depune un anumit efort pentru a ajunge la acest fel de rugăciune, la această experiență mai profundă cu Isus Christos, vei fi plin de lumină și înțelegere în ce privește starea sufletului tău. Nu, sufletul nu este inactiv, - cel puțin nu din cauza lipsei de rodnicie, - ci a devenit *liniștit* datorită belșugului.

Creștinul, care a avut parte de această experiență va înțelege și va admite că această *tăcere* este bogată, deplină și vie! Tăcerea aceasta izvorăște dintr-o magazie plină de bunătăți!

Vezi, sunt două feluri de oameni, care tac. Primii sunt cei care nu au ce să spună, iar ceilalți sunt cei care au prea multe să spună. În privința acestei experiențe mai profunde cu Domnul suntem în a doua situație. Este o tăcere rezultată din exces, nu din lipsă. A muri de sete este un lucru; a fi înneecat este cu totul altceva. Și apa le provoacă pe amândouă. Într-un caz, este vorba de lipsa apei, în celălalt este abundența ei.

Experiența aceasta cu Christos începe cu un mod simplu de rugăciune. Însă, cu timpul se merge mai departe. Experiența devine mai profundă, până ce plinătatea harului liniștește complet activitatea sinelui. De aceea este atât de important să rămâi în tăcere.

Pot să ilustrez din nou? Când se naște un copil, el începe să sugă laptele din pieptul mamei, mișcându-și buzele. Dar, de îndată ce laptele curge, copilul înghite fără să mai depună efort. Dacă copilul ar continua să depună efort, s-ar răni, ar vărsa laptele și nu s-ar mai hrăni.

Aceasta trebuie să fie atitudinea ta în rugăciune. Trebuie să procedezi la fel, mai ales la început. Apropie-te cu grijă. Dar când Domnul se revarsă din duhul în sufletul tău, încetează orice activitate.

Cum începi? Mișcându-ți buzele, declașându-ți afecțiunea pentru Domnul. Atunci când laptele dragostei divine curge ușor, stai liniștit - nu fă nimic. Din contră, acceptă harul și dragostea care ți se oferă, simplu și tandru. Când această conștiință a dragostei Domnului încetează să mai curgă, este din nou momentul ca să-ți stârnești afecțiunea pentru El. Cum? Așa cum face un copilăș când își mișcă buzele.

În tot timpul acesta stai în tăcere. Dacă vei proceda altfel nu vei beneficia din plin de harul acesta. Vezi, Domnul ți-a dat conștiința prezenței Sale pentru a te atrage într-o experimentare odihnitoare a dragostei. Nu mai este nevoie să spun că nu ți-a fost dată prezența Lui pentru a stârni activitatea sinelui.

Revin la ilustrația cu copilășul.

Să spunem că copilășul a băut laptele, fără să facă nici un efort. Ce se întâmplă în continuare? Trebuie să recunoști că ne este greu să credem că putem fi hrăniți într-un mod atât de pasiv, cum este hrănit un copilăș. Și totuși privește la copilăș: cu cât se hrănește mai liniștit, cu atât mănâncă mai mult. Așa că întreb din nou: ce se întâmplă cu copilășul după ce s-a hrănit?

Adoarme la pieptul mamei.

La fel este și cu sufletul nostru. Când creștinul a devenit calm și liniștit în rugăciune, de regulă se cufundă într-un somn mistic. Sau, altfel spus, puterile sufletului se odihnesc.

În acest moment începe un nou nivel al experienței.

Creștinul începe să aibă *experiența unei odihne desăvârșite* înaintea Domnului.

Mintea se odihnește; sufletul se odihnește; întreaga ființă este curpinsă de o liniște tandră și plină de pace înaintea Domnului. Nimic nu o mai disturbă. La început, ți se va întâmpla așa ceva ocazional, dar, mai târziu, sufletul tău va experimenta această odihnă mai des.

Fii sigur de următorul lucru: sufletul tău va ajunge la această stare fără efort, fără deranj și fără să-și aplice priceperea. Este nevoie să continui zilnic cu Domnul, așteptând ca să aprofundeze relația ta cu El.

Să privim mai de aproape ca am spus.

Viața lăuntrică, adică, viața duhului, nu este un loc, care se cucerește cu forța. Împărăția aceasta lăuntrică, tărâmul acela din tine, este un loc al păcii. Poate fi cucerit numai prin iubire.

Dacă vei merge pe cărarea pe care ți-am trasat-o, vei fi condus spre acest loc liniștit al odihnei.

Iar în spatele acestei odihne se găsește o altă experiență - cea a *rugăciunii continue*.

Când vorbim de rugăciunea continuă, vorbim de o rugăciune, care își are originea în lăuntru. Pornește de acolo și curge afară, pătrunzând și umplând ființa întreagă. Nu este ceva greu. De fapt, Dumnezeu nu cere nimic extraordinar. Din contră. El este foarte mulțumit cu un comportament simplu, ca al unui copil.

Aș spune chiar în felul următor: cele mai deosebite realizări spirituale sunt cele, care pot fi atinse cel mai ușor. Lucrurile cele mai importante sunt cele mai puțin dificile!

Și aceasta se poate ilustra.

Să spunem că vrei să ajungi la mare. Cum vei face? Nu trebuie decât să te îmbarci pe un vas ce merge pe un râu. În cele din urmă vei ajunge la mare fără nici o problemă, fără nici un efort.

Ai vrea să mergi în Dumnezeu? Întoarce-te atunci la lucrurile pe care ți le-am prezentat la începutul acestei cărți. Du-te pe cărarea aceasta simplă și plăcută. Mergi mai departe și, în cele din urmă, vei ajunge la ținta dorită. Vei ajunge la Dumnezeu cu o viteză nebănuită.

Ce lipsește atunci? Nimic! Este nevoie să faci doar efortul de a încerca.

Dacă vei depune efortul acela inițial, vei vedea că ceea ce am spus este mult mai puțin, decât ceea ce te așteaptă. Experiența ta cu Isus Christos te va duce dincolo de nivelul *acesta*.

De ce să te temi atunci? Drag copil al lui Dumnezeu, de ce nu te arunci imediat în brațele Dragostei? Singurul motiv pentru care El a întins brațele pe cruce a fost pentru a te îmbrățișa. Spune-mi, ce risc îți asumi atunci când depinzi numai de Dumnezeu? Ce risc îți asumi atunci, când te abandonezi în mâinile Lui? Domnul nu te va înșela, (sau poate îți va da un har mai mare decât te-ai așteptat).

Bineînțeles, cei care așteaptă să primească aceste lucruri prin eforturile lor personale vor auzi mustrarea Domnului: „Te-ai oboseit de mulțimea căilor și n-ai zis: „Să ne odihnim””. (Isaia 57: 1o).

13 Belșug

În ultimul capitol am vorbit despre intrarea într-un nivel mai profund al experienței cu Isus Christos.

La începutul călătoriei, ai descoperit că singura pregătire pe care trebuie să o faci este să stai liniștit înaintea Domnului. La fel este și în acest nivel nou. Nu mai este o experiență ocazională; va deveni cu timpul o experiență zilnică. Începe să fie turnată în tine prezența lui Dumnezeu. În cele din urmă, va deveni a ta fără întreruperi.

La început, ai fost condus în prezența Lui prin rugăciune. Însă acum, rugăciunea continuă devine prezența Sa. De fapt, nu mai putem spune că este o rugăciune, care continuă. De fapt, prezența Lui este continuă în tine. Aceasta este ceva mai mult decât rugăciunea. Îți aparține acum binecuvântarea cerească. Începi să descoperi că Dumnezeu este mult mai prezent decât ești tu pentru tine însuși, și începi să fii foarte conștient de Domnul.

Am spus mai înainte, referitor la aceste experiențe cu Domnul, că singura cale constă în *întoarcerea spre lăuntru*. Acolo, și numai acolo, Îl poți găsi. Acum, vei descoperi că imediat ce îți închizi ochii, ești înconjurat de rugăciune. Vei fi uimit de faptul că te-a binecuvântat atât de mult.

De aceea, în momentul acesta, este potrivit să-ți vorbesc de o altă experiență; una care are loc adânc în tine.

Se naște în tine un dialog cu Dumnezeu.

Conversația aceasta este tare plăcută, și lucrul cel mai uimitor este că nimic exterior nu o poate întrerupe.

Îți dai seama acum cât de departe poți ajunge începând cu o rugăciune simplă! Se poate spune despre „rugăciunea simplității” ce s-a spus despre înțelepciune: „Toate lucrurile bune sunt în ea”. (Scrierile apocrife).

La fel se poate spune despre această experiență mai profundă cu Domnul. Din credinciosul, care a ajuns până aici curge evlavia atât de plăcut și de ușor, încât se pare că se revarsă chiar natura lui. Izvorul apelor vii din duh țâșnește, curgând din belșug, dând naștere la orice lucru bun.

Dar păcatul? În momentul acesta, păcatul este atât de departe de credincios, încât abia mai este conștient de el.

Cum ar trebui să reacționezi la împrejurări, la întâmplările din jur, când ai pătruns în tărâmul acesta mai profund al experienței cu Isus Christos. Rămâi credincios în această stare. Odihnește-te tăcut înaintea Domnului. Lasă ca pregătirea ta pentru orice te așteaptă să fie această odihnă simplă, liniștită. Trebuie să ții minte: singurul său scop este să fii plin și să se reverse din tine prezența divină a lui Isus Christos și să fii gata în lăuntru tău ca să primești orice a hotărât ca să-ți dea.

14 Tăcere

Aventura noastră ne-a condus spre *o stare de tăcere și o rugăciune continuă*.

Să revenim puțin și să abordăm mai de aproape chestiunea aceasta a tăcerii. De ce este atât de important să stai în tăcere înaintea Domnului când vii pentru prima dată înaintea Lui? În primul rând, este nevoie pentru că natura ta este contrară naturii lui Dumnezeu. Cele două sunt complet diferite. În al doilea rând, Isus Christos este Cuvântul, Cuvântul *care vorbește*. El *poate* vorbi. El *poate* să fie auzit! Însă, pentru a primi cuvântul, (Isus Christos), natura *ta* trebuie să fie asemănătoare naturii *Sale*.

Să ilustrez.

Să luăm în considerare auzirea. Auzul este un simț *pasiv*. Dacă vrei să auzi ceva, trebuie să ai o ureche pasivă.

Isus Christos este Cuvântul Veșnic. El, și numai El este sursa vieții celei noi. Pentru ca să ai o viață nouă, trebuie ca El să ți se dezvăluie. El poate da viața cea nouă. Și când dorește să-ți vorbească, cere ca să I se acorde cea mai mare atenție.

Acum vezi de ce Scriptura îndeamnă de atâtea ori să ascultăm, să fim atneți la glasul lui Dumnezeu.

Ia aminte la Mine, poporul Meu,
Pleacă urechea spre Mine, neamul Meu.
(Isaia 51:4).

Ascultați-Mă voi, pe care v-am purtat de când erați în pântece,
Pe care v-am purtat pe umăr de la naștere.
(Isaia 46:3).

Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va dori frumusețea. Și fiindcă este domnul tău, adoră-l.
(Psalmul 45; 10, 11).

Iată cum să începi să te obișnuiești să stai în tăcere. Înainte de toate, uită de tine însuși. Adică, lasă deoparte interesul personal.

În al doilea rând, ascultă cu atenție la Dumnezeu.

Aceste două atitudini vor produce treptat în tine o iubire a frumuseții, care *este* Isus Christos! Frumusețea aceasta este luată în tine *de* El.

Încă un lucru. Caută un loc liniștit. Liniștea exterioară ajută liniștii lăuntrice; și liniștea exterioară amplifică liniștea lăuntrică, care se formează în viața ta.

Este imposibil ca să trăiești în lăuntru tău, în ființa lăuntrică în care trăiește Christos, fără o tăcere și o retragere iubitoare în lăuntru.

Osea a spus-o atât de bine:

O voi ademeni și o voi duce în pustie
Și voi vorbi inimii ei.

(Osea 2;14).

Ar trebui să fii în lăuntru tău complet preocupat cu Dumnezeu. Bineînțeles, așa ceva este imposibil dacă, în același timp, ești preocupat în exterior cu o mulțime de nimicuri.

Domnul se găsește în centrul ființei tale. De aceea, trebuie ca El să *devină* centrul ființei tale.

Ce ar trebui să faci când ești atras de la acest Dumnezeu, care este centrul tău? Indiferent ce te atrage, fie slăbiciunea sau lipsa de credință, trebuie să te întorci din nou spre lăuntru.

Fii gata să te întorci spre lăuntru mereu, indiferent cât de des ești atras spre lucrurile exterioare. Fii gata să te întorci înapoi de îndată ce apare ceva, care să-ți atragă atenția.

Nu este suficient să te întorci spre Domnul o oră sau două pe zi. Nu are prea mare valoare întoarcerea spre Domnul, decât dacă rezultatul este o ungere și un duh de rugăciune, care să te însoțească pe parcursul întregii zile.

O nouă perspectivă asupra mărturisirii păcatelor

Care este locul ocupat al *mărturisirii* păcatelor și *examinarea* vieții în ce privește păcatul în viața unui creștin ce merge pe această cale? Cum tratează el aceste lucruri importante? Să folosim acest capitol pentru a ne forma o imagine mai clară și *mai bună* asupra autoexaminării și a mărturisirii păcatelor.

Se spune de obicei că autoexaminarea trebuie să precedă mărturisirea păcatelor. Deși pare a fi normal așa, modul în care are loc examinarea depinde de nivelul pe care te găsești în privința experienței creștine.

Aș recomanda unui creștin, care a ajuns să experimenteze lucrurile descrise în capitolele precedente să facă următoarele, atunci când vine la Domnul în privința păcatului sau a mărturisirii: *lasă-ți sufletul deschis înaintea lui Dumnezeu*. Poți fi sigur, că Domnul nu va greși în ce privește iluminarea ta referitoare la păcat. Domnul tău va lumina în tine ca o lumină; și prin strălucirea aceasta, va face ca să-ți vezi greșelile.

Ai putea spune că ești examinat atunci când lumina aceasta strălucitoare, care este Însuși Christos, luminează asupra ta și în tine. Dumnezeu este Acela, care te examinează în acest caz. Pentru că Domnul este Acela, care face acest lucru, și nu altcineva, tu poți să rămâi liniștit și calm înaintea Lui până ce El își duce la capăt lucrarea.

Bazează-te pe Domnul tău, nu pe tine însuși, ca păcatul și toate consecințele lui să fie date pe față.

Înțelege, te rog: nu stăruința *ta* și nu examinarea *ta* vor fi acelea, care vor aduce lumină în privința păcatului tău. Dumnezeu este Acela, care revelează toate lucrurile.

Știi ce, dacă tu ești acela, care încearcă să se examineze, s-ar putea foarte bine ca să te *înșeli* singur. Nu vei accepta niciodată să-ți vezi starea adevărată. Acesta este adevărul în privința naturii iubirii de sine. „Noi numim răul bine și binele rău” (Isaia 5:20).

Oh, nu se mai întâmplă așa când vii la Domnul tău. El poate să fie atât de clarvăzător, atât de precis. Acolo, înaintea Lui, te găsești expus de lumina Soarelui Dreptății. Razele Lui fac ca să se vadă cele mai mărunte greșeli. Devine evident modul în care trebuie să tratezi păcatul. Trebuie să te abandonezi în mâinile lui Dumnezeu, atât în ce privește examinarea cât și în privința mărturisirii păcatelor.

Creștinul nu începe experiența sa spirituală cu Domnul la acest nivel. Însă, el poate să ajungă la acest nivel prin intermediul „rugăciunii simplității”.

După ce ai ajuns la o asemenea relație cu Domnul, vei descoperi că nu este nici o greșală, care să scape atenționării lui Dumnezeu. De exemplu, imediat ce faci un păcat, ești mustrat în lăuntru tău. Va fi o mistuire adâncă în lăuntru tău... o confuzie ușoară. *Toate* lucrurile sunt date la iveală de privirea pătrunzătoare a Domnului tău. Nu va îngădui să ascunzi sau să treci cu vederea *vreun* păcat.

În ce te privește, după ce Domnul a stabilit această relație în tine, de fiecare dată când Domnul va descoperi vreun păcat în tine vei ști că ai numai un singur lucru de făcut. Tot ce poți face este să te întorci spre El și să rabzi toată durerea și îndreptarea pe care El o cere.

Continuă această experiență cu Domnul tău. După un timp de experimentare în felul acesta, Domnul va deveni tot mai mult examinatorul sufletului tău. Nu *tu* te vei examina, și nici nu va fi din când în când. Va fi Domnul, *tot timpul*.

Dacă rămâi credincios în a te dăruii Domnului în felul acesta, vei ajunge să-ți dai seama că lumina divină a Domnului tău poate să-ți lumineze inima mult mai bine decât *toate* eforturile tale.

Să trecem mai departe acum și să luăm în considerare *mărturisirea păcatelor*.

Te așteaptă o înțelegere și o experiență mai profundă în ceea ce privesc mărturisirea și pocăința. Dacă vrei să mergi cu adevărat pe cărarea aceasta, atunci ar trebui să fii conștient de ceva, care, în general, este înțeles greșit.

În trecut, când îți mărturiseai Domnului păcatele, simțeai mai mult regret pentru ele, nu-*așa?*

Există o pocăință *superioară* și există o mărturisire a păcatelor *mai profundă* decât cea a simțirii unui regret. De fapt, vei vedea că simțămintele acelea de regret sunt înlocuite de altceva, - de dragoste și pace lăuntrică. Dragostea și pacea aceasta îți vor umple în mod plăcut sufletul, și după ce îl vor umple în întregime, îl vor lua în stăpânire.

Pocăință, care este plăcută? Mărturisire a păcatelor, care aduce dragoste și pace lăuntrică? Dacă nu ți s-a spus niciodată așa ceva, vei căuta să te împotrivești dragostei de care vorbesc. Vei avea, în schimb, o înclinație omenească de a-ți crea o atitudine de întristare și durere înaintea lui Dumnezeu.

S-a spus de multe ori, că ceea ce place lui Dumnezeu este o inimă mâhnită și întristată din cauza păcatului. Este adevărat.

Dar gândește-te la următorul lucru. Încercarea de a face singur ca inima să-ți fie mâhnită te poate face să eviți *adevărata* pocăință. Ce *este* adevărata pocăință? Ai avut vreodată experiența unei pocăințe adevărate, reale? Gândește-te. Nu curgea în tine un simțământ al dragostei?

Dragostea aceea, acel simțământ al iubirii din adâncul tău, este o expresie mai *curată* și *superioară* a pocăinței; mai superioară decât *orice* ai putea realiza tu prin eforturile tale. Dragostea aceasta combină toate sentimentele în unul singur, și exprimă pocăința în ansamblul ei *mult mai bine* decât ar face-o exprimarea separată înaintea Domnului, a fiecărui sentiment.

Când Domnul a fundamentat această relație în viața ta, nu va trebui să te deranjezi pentru a-ți produce sentimentele referitoare la păcat. Dumnezeu va lucra în tine într-un mod atât de pur expresia Sa a pocăinței.

Dumnezeu urăște păcatul, iar experimentarea unei pocăințe, care îți este dată în întregime de Dumnezeu te va face să urăști și tu păcatul, așa cum El îl urăște.

Dragă cititor, nu te tulbura și nu te grăbi să faci ceva. Cea mai curată dragoste pe care o poți experimenta este aceea, care vine la tine atunci când Domnul lucrează în sufletul rău. Lasă-L pe El să lucreze. Rămâi doar în locul pe care El ți-l hotărăște. Acceptă sfatul unui om foarte înțelept, care a spus:

Încrede-te în Domnul; stai în tăcere acolo unde El te-a așezat.

Eclesiastul

Dacă continui cu experiența pe care tocmai am descris-o, vei observa ceva. Vei fi uimit să vezi cât de *dificil* îți va fi să-ți *amintești* păcatele! Să-ți uiți păcatele? Este normal? Da! Și nu ar trebui să te deranjeze o asemenea experiență. *Știi ce, faptul că îți uiți păcatele este o dovadă că ai fost curățit de ele.*

Este *bine* să uiți păcatele. Cel mai bine este să uiți *orice* ține de tine pentru ca să-ți amintești *numai* de Dumnezeu.

Ține minte că ce s-a prezentat în capitolul acesta este o experiență superioară a mărturisirii și o experiență *mai profundă* a pocăinței; și totuși poți să fii foarte sigur că atunci când ai o asemenea experiență, El nu va lăsa ca păcatele tale să rămână ascunse. Pe de altă parte, dacă *tu* ești acela, care îți dezvălui păcatele, s-ar putea să rămână *multe lucruri* nedescoperite. *Nu* se întâmplă același lucru atunci, când Domnul te examinează! Spre deosebire de tine, El va aduce la lumină toate greșelile tale. De aceea, lasă examinarea în seama Domnului. Vei vedea că inima este descoperită într-o măsură mult mai mare decât ai încerca tu să o faci.

Dragă cititor, trebuie să fie foarte clar: învățăturile acestea nu se pot aplica unui creștin a cărui suflet este încă activ. Sfaturile acestea *nu* sunt pentru sufletul, care încă mai este activ. La acel nivel de experiență este absolut normal - și necesar - ca sufletul să se ocupe el însuși de prolema păcatului.

Sufletul unui creștin se manifestă în măsura progresului spiritual pe care l-a făcut. Cu cât avansează sufletul mai mult spre centrul său, - deci, cu cât se îndepărtează mai mult de lucrurile de suprafață - cu atât se va exprima *mai puțin*. (Lucrul acesta se aplică în privința păcatului, a mărturisirii păcatului și în toate aspectele vieții).

Dacă ajungi la nivelul acesta mai avansat, te îndemn, indiferent de împrejurări, să începi apropierea de Domnul cu o așteptare tăcută înaintea Lui.

În felul acesta, Îi vei permite să acționeze după voie. El nu poate fi primit mai bine decât prin propria-I lucrare.

16 Scriptura

În ultimele capitole am discutat despre o experiență mai profundă cu Christos, iar în ultimul capitol am abordat păcatul și mărturisirea lui. Să continuăm și să vedem ce alte experiențe te așteaptă, atunci, când experiența pe care o ai cu El se aprofundează.

Să considerăm mai întâi Scriptura. Poți să te folosești de Scriptură într-un mod mai folositor decât cel prezentat până acum?

Amintește-ți te rog, că am arătat într-un capitol precedent că Scriptura este o cale spre rugăciune. Amintește-ți de asemenea, că ceea ce *citești* poate să devină *rugăciune*. Poate fi mai mult? Da, poți să folosești Scriptura într-un mod mai deosebit decât ce s-a menționat până acum. Să ne oprim asupra acestui lucru. Ți voi oferi o explicație scurtă și practică.

Vino mai întâi înaintea Domnului și începe să citești. Când vezi că ești atras spre lăuntru, oprește-te din citit. Oprește-te când simți că Domnul te atrage spre Sine, Rămâi nemișcat. Stai așa un timp. Continuă apoi cu cititul. Citește, însă numai puțin. Încetează imediat să mai citești de fiecare dată când simți că atracția divină te atrage mai mult în interior.

La ce te poți aștepta mai departe?

Din când în când vei atinge o *stare de tăcere lăuntrică*. Care ar trebui să fie reacția ta la o asemenea experiență? Unul din lucruri este acesta: nu te mai împovăra rugându-te cu vocea. (În aceste momente, o rugăciune cu voce tare, sau orice alt fel de rugăciune, care se obișnuiește de regulă, te va trage de la experiența aceasta lăuntrică spre o rugăciune de suprafață, exterioară).

Vei fi *atras* spre liniște și tăcere, deci nu este nici un motiv ca să vorbești.

Dar, dacă nu vorbești, ce ar trebui să faci? Nimic! Supune-te atracției lăuntrice. Acceptă demersurile duhului tău. Duhul te va atrage tot mai mult spre lăuntru.

Încă ceva.

În experiențele tale cu Christos, este cel mai înțelept să te ferești de orice șablon sau *metodă*. În schimb, *acceptă în întregime călăuzirea Duhului Sfânt*.

Dacă îți urmezi duhul, toate întâlnirile pe care le ai cu Domnul vor fi *perfecte*... indiferent ce anume vor fi.

17

Rugăciuni de cerere?

Continuând această aventură cu Christos, - aventură, care a început cu o rugăciune simplă, - te mai așteaptă o experiență. Următoarea: să nu fii surprins dacă nu mai poți să înalți rugăciuni de cerere.

S-ar putea să ți se pară greu să faci rugăciuni de *cerere*. Da, este adevărat că în trecut ai făcut cereri foarte ușor. Până acum, niciodată nu ți-a fost greu să faci așa ceva. Dar, în această relație nouă cu Domnul, Duhul este Acela, care se roagă! Și când se roagă, te ajută în slăbiciunea ta. Mijlocește pentru tine. Și se roagă potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Căci nu știm să ne rugăm cum trebuie. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

(Romani 8:26).

Există voința ta; există voința lui Dumnezeu. Există un plan al tău; există un plan al lui Dumnezeu. Există rugăciunea ta; există rugăciunea Sa. Trebuie să fii de acord cu planurile Lui. El îți ia toate acțiunile tale pentru a le înlocui cu ale *Sale*.

De aceea, acceptă.

Lasă-L pe Dumnezeu să facă ceea ce voiește.

În rugăciunile *Sale*, pe care El le face, se manifestă voia Sa. Lasă-L să *Se* roage. Renunță la rugăciunile tale; renunță la cererile și dorințele tale. Da, tu ai o voință; da ai cereri și dorințe. Cu toate acestea, lasă să fie dorința și voința Lui în rugăciunile pe care *El* le face.

Însă relația aceasta continuă.

Pentru ca în tine să existe rugăciunea lui Dumnezeu, trebuie ca tu să renunți la toate lucrurile de care te-ai atașat. Aceasta înseamnă că trebuie să trăiești o *viață în care nu vrei nimic!* Nu te atașa de nimic, indiferent cât de bune par lucrurile.

18

Lucruri, care ne atrag atenția

După ce am explorat câteva din experiențele pe care le vei avea în această aventură - unele lucruri ți le va da Domnul, altele ți le va cere, - să folosim acest capitol pentru o chestiune practică. Așa cum ai citit în capitolele precedente, vor fi lucruri, care îți vor atrage atenția, mai ales la început. Și chiar și un timp după aceea, mintea ta va avea tendința să se depărteze de rugăciune. Să abordăm pe scurt această problemă.

Cum abordezi lucrurile, care îți distrag atenția? Ce faci cu lucrurile, care te atrag de la părțile lăuntrice ale ființei tale? Dacă se întâmplă să păcătuiești, (sau dacă ești numai deranjat de anumite împrejurări), ce vei face?

Trebuie să te întorci spre duhul tău.

După ce te-ai depărtat de Dumnezeu, trebuie să te reîntorci la El cât se poate de repede. Când ești din nou cu El, acceptă orice pedeapsă, care ți-o aplică.

Însă, iată un lucru cu care trebuie să fii atent: *nu* te tulbura pentru că mintea a răătăcit. Să te păzești întotdeauna de tendința de a te îngrijora peste măsură din cauza greșelilor. Înainte de toate, o astfel de tulburare stârnește sufletul și te atrage spre lucrurile exterioare. În al doilea rând, tulburarea ta are la origine o mândrie ascunsă. De fapt, ceea ce experimentezi, este o iubire de sine.

Cu alte cuvinte, tu ești deranjat și supărat din cauză că ai văzut cine ești *cu adevărat*.

Dacă Domnul va fi atât de milos, încât să-ți dea un adevărat duh al umilinței, atunci nu te vor surprinde greșelile, eșecurile și nici chiar propria-ți naură.

Cu cât îți vezi mai clar sinele, cu atât vezi mai clar cât de jalnică este natura acestuia; și cu atât îți vei încredința mai mult ființa în mâinile Domnului. Când vezi că ai o nevoie atât de disperată de El, vei înainta spre o relație mai intimă cu El.

Aceasta este calea pe care ar trebui să umbli, după cum a spus chiar Domnul:

„Eu - zice Domnul, - te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi; te voi sfătui cu ochiul asupra ta”.

(Psalmul 32:8).

19 Ispita

Ispitele, la fel ca lucrurile, care ne distrag atenția, vor fi o problemă majoră, cu care te vei întâlni la începutul aventurii tale în Dumnezeu. Fii atent ce atitudine ai în privința lor. Dacă încerci să te lupți direct cu aceste ispite, le vei întâri mai mult; și din această luptă, sufletul tău va fi scos din relația intimă cu Domnul.

Știi ce, ar trebui ca singurul scop al sufletului tău să fie *întotdeauna* o relație intimă cu Isus Christos. De aceea, când ești ispitit să păcătuiești sau îți este distrasă atenția de către lucrurile exterioare, - indiferent când se întâmplă, în ce loc, sau despre ce este vorba, - *întoarce-te* de la păcat; *doar atât*.

Și când o faci, apropie-te de Domnul tău.

Atât este de simplu.

Ce face un copilăș când vede că ceva îl înspăimântă sau îl face să fie confuz? Nu caută să se lupte cu lucrul respectiv. În realitate, abia se va uita la lucrul, care îl înspăimântă. Din contră, copilul fuge repede în brațele mamei lui.

Acolo, în brațele ei, este în siguranță.

În același fel, ar trebui să te întorci de la pericolele ispitelor și să *alergi* spre Dumnezeul tău!

Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se va clătina; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.
(Psalmul 46:5).

Noi suntem foarte slabi. În cea mai bună situație suntem *foarte* slabi. Dacă tu, în slăbiciunea ta, încerci să-ți ataci dușmanii, vei fi rănit. Și vei fi chiar înfrânt.

Există o altă cale.

În timpul ispitelor și a lucrurilor, care vor să ne atragă atenția, rămâi prin credință în prezența lui Isus Christos. Vei vedea că primești imediat putere.

Acesta a fost izvorul puterii lui David:

Am necurmat pe Domnul înaintea mea;
Pentru că El este la dreapta mea,
Nu mă voi clătina.
De aceea inima mi se bucură,
Sufletul mi se înveselește
Și chiar trupul mi se odihnește în speranță.
(Psalmul 16:8,9).

Și în Exod se spune:

Domnul se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.
(Exod 14:14).

20 Consumat

Aș vrea să folosesc capitolul acesta pentru a vorbi de un lucru foarte important, care apare în rugăciune, unul, care este aproape cu totul scăpat din vedere.

Dacă ți-aș spune că unul din lucrurile cele mai importante ale rugăciunii este închinarea lăuntrică, sunt sigură că ai fi de acord. Amândoi credem că nu putem avea o rugăciune *adevărată* fără o închinare în lăuntrul nostru înaintea Domnului. Elementul central al rugăciunii *adevărate* este închinarea.

Dar rugăciunea mai are un element, care este la fel de central și de esențial ca închinarea. Și este momentul acum să ne apropiem de problema esențială a relației omului cu Dumnezeu; mai mult, fără acest element nu se poate vorbi de rugăciune; fără acesta nu poate fi vorba de o cufundare în adâncul persoanei lui Isus Christos. Fără acest element nu este rugăciune reală, nu este pășire în lucrurile profunde ale lui Christos, și nu se poate ca Dumnezeu să te conducă spre ținta pe care a plănuțit-o pentru tine.

Și care este acest aspect al rugăciunii?

Renunțarea la sine, este o parte esențială a rugăciunii și a experimentării lui Isus Christos în profunzime.

(Deci, încă o dată, am pășit dincolo de rugăciune. Adevărata rugăciune cere ca cel care se roagă să-și abandoneze complet sinele. Mai mult, Dumnezeu vrea ca o astfel de stare să fie *continuă*.)

Apostolul Ioan este acela, care vorbește despre *rugăciune* ca fiind o tămâie, o tămâie a cărui fum se ridică spre Dumnezeu și este primit de El.

Și unui înger i s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile sfinților.
(Apocalipsa 8:3).

Atunci când vii la Domnul, varsă-ți inima în prezența lui Dumnezeu. Rugăciunea este vărsarea inimii tale înaintea Lui. „Îmi vărsam sufletul înaintea Lui”, a spus Ana, mama lui Samuel (1 Samuel 1:15). Această vărsare este o tămâie, iar tămâia este dăruirea completă a sinelui lui Dumnezeu.

Tămâia oferită de magi, lăsată la picioarele lui Isus în islea Betleemului, este o imagine a rugăciunii vărsate înaintea Lui.

Ce este rugăciunea? Rugăciunea este o căldură a dragostei. Oh, mai mult! Rugăciunea este o topire! Rugăciunea este dizolvarea sufletului și înălțarea lui. Căldura dragostei, această topire, această înmuiere și înălțare face ca sufletul să se ridice spre Dumnezeu.

Atunci când sufletul se topește, din el se ridică o mireasmă plăcută. Această mireasmă se revarsă dintr-un foc al dragostei, care consumă tot... și dragostea aceasta este în tine. În lăuntrul tău este un foc al dragostei, care consumă tot, un foc al dragostei pentru Dumnezeu.

În Cântarea Cântărilor se găsește o ilustrație a acestei tămâi, a acestei iubiri și a acestei revărsări. Tânăra fecioară spune: „Când stă împăratul la masa lui, nardul meu își răspândește mirosul” (Cânt. 1:12). Să privim această imagine mai de aproape.

Să privim mai întâi la masă. Masa la care se face referire aici, este partea cea mai lăuntrică a ființei tale, duhul tău. Iar Dumnezeu locuiește acolo, *în* duhul tău. Oh, când ai învățat să

locuiești acolo împreună cu El, prezența Sa divină înmoaie duritatea sufletului tău. Și când duritatea se înmoaie, se revarsă o mireasmă plăcută!

Privește la rege acum. Privește-L pe „Cel Preaiubit”! Când vede topindu-se sufletul miresei, spune:

Cine este acesta... ce se vede suindu-se din pustie, ca niște stâlpi de fum, parfumată cu mir și cu tămâie, cu toate miresmele negustorilor?

(Cânt. 3:6).

Trebuie să punem acum o întrebare cheie: *cum* se ridică sufletul la Dumnezeu?

Sufletul se ridică la Dumnezeu renunțând la *sine*, pentru a fi nimic de puterea iubirii divine! Da, încredințându-l puterii nimicitoare a iubirii divine!

Această renunțare la sine este esențială, absolut esențială, dacă vrei să pășești, să experimentezi și să locuiești tot timpul în profunzimea lui Isus Christos. Tributul față de suveranitatea lui Dumnezeu se poate plăti numai prin distrugerea și anihilarea sinelui!

Știi,

Puterea Domnului este mare, și El este cinstit numai de cei smeriți.

(Scrierile apocrife.)

Să vedem dacă putem limpezi puțin lucrurile acestea.

Ajunși la cunoașterea supremă a existenței lui Dumnezeu prin distrugerea completă a sinelui.

Trebuie să vină clipa în care să înceteze orice trăire a ta în tărâmul sinelui! Trebuie să *încetezi să exiști* în sine pentru ca Duhul Cuvântului Veșnic să existe în tine.

Îi faci Lui loc prin renunțarea la propria-ți viață! Și *El* trăiește în tine prin faptul că tu mori!

Poate fi lucrul acesta făcut practic? Da!

Trebuie să-ți încredințezi întreaga ființă lui Isus Christos, încetând să mai exiști în tine însuși, pentru ca El să devină viața ta.

Pentru că voi *ați* murit, și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu.

Treceți în Mine, voi ce Mă căutați din toată inima.

(Scrierile Apocrife).

Dar cum treci în Dumnezeu? *Uitând* de tine însuși pentru a te putea pierde în El!

Poți să te pierzi în El *numai* prin anihilarea sinelui. Ce are aceasta de-a face cu rugăciunea? Anihilarea sinelui este adevărata rugăciune a închinării! Este o rugăciune pe care trebuie să o înveți și să-i cunoști toate fațetele. Aceasta este experiența, care îi dă lui Dumnezeu, și numai Lui, toată „binecuvântarea, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Apocalipsa 5:13).

Experiența aceasta, rugăciunea aceasta, este *rugăciunea adevărului*. Aceasta este *adevărul!* Anihilarea înseamnă închinarea înaintea lui Dumnezeu în duh și adevăr (Ioan 4:23).

Închinarea adevărată are loc „în duh”. Pentru a fi „în duh”, trebuie ca sufletul să fie anihilat. „În duh! Intri în puritatea aceluia Duh, care se roagă în tine; ești îndepărtat de metodele tale de rugăciune omenești și sufletești. Ești „în adevăr” pentru că ești pus în realitatea a *tot* ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce *nu* este omul.

Dragă cititor, în realitate, există numai două adevăruri: Totul și Nimic.

Restul este o minciună. Dumnezeu este totul; tu ești nimic. Singura modalitate prin care poți da cinstea cuvenită lui Dumnezeu este anihilarea ta. Atunci, când se produce această lucrare minunată, Dumnezeu pășește.

Aici acționează un principiu natural: Domnul nu îngăduie ca în natură să rămână un gol. El vine în locul în care nu este nimic, - golul - și îl umple imediat cu Sine Însuși.

Se pune pe Sine Însuși în locul care a fost dat morții!

Dar, nu este anihilarea un lucru amar? Oh! Dacă ai cunoaște virtuțile și calitățile pe care le primește sufletul, care pășește în această experiență. Gustă, și nu vei mai vrea altceva. *Aceasta* este „mărgăritarul de mare preț”, „comoara ascunsă”. Cine îl găsește, vinde tot ce are pentru a-L cumpăra (Matei 13:44, 45).

Aceasta este „izvorul de apă vie, care țâșnește în viața veșnică” (Ioan 4:14).

Îți amintești că Domnul Isus ne-a spus că împărăția lui Dumnezeu este în noi? (Luca 17:21). Lucrul acesta este adevărat din două puncte de vedere.

Este adevărat atunci, când Dumnezeu devine Stăpânul și Domnul din tine, într-o măsură atât de mare, încât *nimic* nu poate sta în calea stăpânirii Sale. Atunci este ființa ta lăuntrică, duhul tău, împărăția Sa. Așa este când ești în *posesia* lui Dumnezeu.

În al doilea rând, există și un aspect, care implică faptul că tu Îl posezi pe Dumnezeu. Când Îl posedăm pe Dumnezeu, posedăm și împărăția Sa, iar în împărăția Sa domnește bucuria. Scopul nostru final este să ne bucurăm de Dumnezeu... *în viața aceasta*. Să ne bucurăm de Dumnezeu! Acesta este scopul pentru care am fost creați.

Din păcate, atât de puțini își dau seama că acest lucru este atât de ușor de atins.

A-I sluji lui Dumnezeu înseamnă a împărăți!

21

Tăcere - în lăuntru

Să continuăm cu rolul pe care îl ocupă tăcerea în înaintarea și experimentarea lui Christos, pentru că tăcerea are o legătură mare cu experimentarea Domnului la un nivel mai profund.

Odată, unii au auzit despre „rugăciunea tăcerii” și au tras concluzia că în această rugăciune sufletul este nesimțitor, împietrit și inactiv. Bineînțeles, nu este așa. De fapt, sufletul joacă un rol mult mai important, decât cel jucat în rugăciunea vorbită.

Cum este cu puțință așa ceva?

Sufletul poate să fie activ, și, cu toate acestea să tacă. Se întâmplă așa pentru că Domnul Însuși este Acela, care mișcă sufletul. Sufletul acționează ca urmare a mișcării Duhului *Său*.

Pentru că cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.

(Romani 8:14).

De aceea, „rugăciunea tăcerii” nu implică încetarea tuturor acțiunilor. În schimb, înseamnă că sufletul tău este mișcat de duhul tău.

Poate că Ezechiel ne poate ajuta să înțelegem acest lucru. Ezechiel a avut o viziune cu niște roți. Roțile pe care le-a văzut erau însoțite de un Duh viu. Roțile mergeau oriunde mergea Duhul. Dacă Duhul stătea pe loc, și roțile stăteau pe loc. Dacă Duhul se ridica de la pământ, urcând spre cer, și roțile Îl urmau.

Duhul era în roțile acelea, iar roțile erau mișcate de Duhul (Ez. 1:19-21). Sufletul este ca roțile acestea. Sufletul poate să fie preocupat de propriile sale lucruri, sau poate să aștepte până ce se mișcă ceva dânc în lăuntru. Atunci sufletul devine ca roțile acelea, urmând Duhul oriunde merge. Sufletul ar trebui să se încredințeze în același fel călăuzirii Duhului viu din lăuntru. Sufletul ar trebui să aștepte și să fie credincios, acționând *numai* când Duhul se mișcă.

Poți fii sigur, că Duhul lui Dumnezeu nu proslăvește natura sinelui. (Sufletul, urmându-și înclinația naturală, își laudă sinele de atâtea ori). Ce face Duhul? Duhul înaintază, îndreptându-se spre ținta *finală*. Și care este această țintă finală? Este uniunea cu Dumnezeu.

De aceea, lasă ca sufletul să nu facă nimic de la sine în rugăciune. Sufletul trebuie să urmeze Duhul până ce se atinge ținta finală!

Cred că prin această ilustrație îți dai seama că sufletul nu-și încetează activitatea. Însă activitatea lui este în concordanță perfectă cu Duhul.

Să continuăm abordând practic „rugăciunea tăcerii”. Cum începi să-L experimentezi pe Domnul în tăcere?

Vezi, când sufletul este activ de capul lui, - adică, *separat* de Duhul, - atunci activitatea lui este silită și limitată, datorită propriei sale naturi! Eforturile depuse de suflet în rugăciune sunt *întotdeauna* pline de neliniște și efortare.

Lucrul acesta este de fapt în avantajul tău! Poți să-ți dai ușor seama când acționează sufletul!

Oh! Este cu totul altceva cât sufletul urmează mișcarea Duhului - urmând ceva, care se găsește mult mai adânc în ființa ta.

Când sufletul urmează Duhul, acțiunile lui sunt libere, ușoare și naturale. Ți se pare că nu depui nici un efort.

M-a scos la loc larg.

El m-a scăpat,
Pentru că și-a găsit plăcerea în mine.
(Psalmul 18:19).

Când sufletul este întors spre lăuntru și mintea este atentă la Duhul lui Dumnezeu, puterea de atracție a Duhului Domnului este foarte puternică. De fapt, forța de atracție a duhului, îndreptată spre sufletul tău, este mai puternică decât orice altceva, - mai puternică decât lucrurile, care te atrag spre suprafață.

Adevărul este că nimic nu se întoarce spre centrul său cum se întoarce sufletul spre Duh!

Este activ sufletul? Da! Dar activitatea este atât de sublimă, de naturală, de liniștită și de spontană, încât ți se va părea că sufletul tău nu depune nici un efort!

Ai observat vreodată că atunci când o roată se rostogolește ușor, este ușor să o urmărești? Dar, atunci când roata se rotește repede, nu poți vedea prea multe. Așa este sufletul, care se odihnește în Dumnezeu. Când se odihnește în Dumnezeu, activitatea sufletului este spirituală. Cu toate acestea, sufletul nu depune *nici un* efort. Este plin de pace.

De aceea, lasă-ți sufletul să stea în pace.

Cu cât este mai liniștit, cu atât se poate deplasa mai repede spre centrul său, spre Dumnezeu.

Cum se poate? Pentru că sufletul se încredințează Duhului, iar Duhul este acela, care se mișcă și indică direcția de mișcare!

Ce te atrage atât de puternic spre lăuntru tău? Nu este altceva, decât Însuși Dumnezeu. Și oh, atracția *Lui* te face să alergi spre El.

Fata din Cântarea Cântărilor a înțeles lucrul acesta, pentru că a spus:

Trage-mă
Și voi alerga după tine.
(Cântarea Cântărilor 1:4).

„Trage-mă spre Tine, Centrul meu divin, prin izvoarele secrete ale existenței mele, și toată energia și simțurile mele Te vor urma!”

Este atât de simplă atracția Domnului. Atracția aceasta este și un undelemn, care vindecă și un parfum, care te atrage. Fecioara din Cântarea Cântărilor a spus:

Urmăm mireasma parfumului tău!
(Cântarea Cântărilor 1:3).

„Doamne, ne atragi prin *mireasma* ființei Tale, și ne atragi atât de mult în Tine!”

Forța Sa de atracție este atât de puternică, și totuși, sufletul o urmează de bună voie și fără constrângere. De ce? Pentru că atracția Domnului tău este la fel de plăcută pe cât este de puternică! Cu toate că atracția Lui este atât de puternică, te atrage prin dulceața ei.

Când tânăra a spus: „Trage-mă și voi alerga după tine”, ea se referea mai întâi la duhul ei - centrul ființei sale. Duhul este acela, care este atras. Domnul vorbește duhului tău. Te cheamă să-L urmezi, atrăgându-ți centrul acolo, unde este numai El. Așa că mai întâi este atras duhul tău. La rândul tău, tu urmezi atracția centrului. O faci prin îndreptarea atenției și a tuturor puterilor sufletului spre El. „Trage-mă” - se vede unitatea centrului tău, duhul tău, când este atras spre El, care este partea cea mai lăuntrică a centrului tău. „Vom alerga după tine” - se vede cum simțurile și energiile sufletului urmează atracția centrului.

Nu promovez ideea că sufletul ar trebui să fie leneș sau inactiv. Încurajez ca sufletul să se implice în cea mai febrilă activitate în care se poate implica: dependența completă de duhul lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să fie singura ta preocupare. „În El avem viața și mișcarea și ființa” (fapte 17:28).

Această dependență simplă și smerită de Duhul lui Dumnezeu este mai necesară decât orice altceva. Această dependență continuă va face ca sufletul să ajungă la unitatea și simplitatea pentru care a fost creat.

Suntem atât de complecși; sufletele noastre sunt capabile de atâtea lucruri. Trebuie să învățăm să părăsim aceste căi pentru ca sufletul să fie liber, - liber pentru a intra în simplitatea și unitatea cu Dumnezeu. Oh, reîntoarce-te în Dumnezeu, în Cel, după a cărui chip am fost creați la început! (Geneza 1;27).

Domnul tău este simplu; este un singur întreg. Dar, atunci, când intri în unitatea lui Dumnezeu, unitatea Lui nu exclude marea varietate a exprimării naturii Sale. Așa cum intrăm în unitatea Lui, atunci, când suntem uniți cu Duhul Său și suntem făcuți una cu El, tot așa suntem în măsură să împlinim diversele aspecte ale voiei Sale atunci când suntem uniți cu El. Și o putem face să trebuiască să părăsim starea de unitate cu Dumnezeu. Voia Sa *poate* fi împlinită în diversitatea ei fără renunțarea la unitatea noastră cu El.

Poți să vezi acum unde poți ajunge prin „rugăciunea tăcerii”!

Să mergem mai departe!⁵

Acceptă călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Continuând să depinzi de El, și nu de sufletul tău, lucrurile pe care le vei face vor conta pentru Dumnezeu. Numai ce faci în felul *acesta* are vreo valoare înaintea lui Dumnezeu și pentru lucrarea Sa de pe pământ.

Să vedem lucrul acesta din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Toate au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

(Ioan 1:3).

La început, Dumnezeu l-a făcut pe om prin Cuvântul Său. L-a făcut pe om după chipul Său. Dumnezeu era Duh și i-a dat omului un duh pentru ca să poată să vină în el și să-și unească viața cu viața omului.

Bineînțeles, aceasta a fost starea omului înainte de cădere. Când a căzut în păcat, duhul omului a murit. Dumnezeu a pierdut șansa de a intra în duhul omului. Omul a pierdut capacitatea de a conține în el viața lui Dumnezeu și de a purta chipul lui Dumnezeu.

Este ușor de văzut că, dacă Dumnezeu ar intenționa să repună pe om în starea în care a fost, va trebui ca duhul omului să fie restaurat.

Și cum poate să restaureze Dumnezeu duhul omului? Cum poate să restaureze imaginea Sa din om?

Numai prin Isus Christos. Trebuie ca Domnul Isus să dea viață duhului uman și să refacă imaginea lui Dumnezeu. De ce? Pentru că numai Isus Christos este imaginea perfectă a Tatălui Său. Numai El este cel, care aduce în om viața lui Dumnezeu.

Nici o imagine nu poate fi refăcută prin propriile eforturi. Imaginea distorsionată trebuie să rămână pasivă sub mâna celui ce lucrează.

Care este partea ta în această restaurare? Singura ta activitate ar trebui să fie în încredințarea deplină în mâna Duhului, care lucrează în lăuntru. Isus Christos a venit în tine, în partea ta cea mai lăuntrică. Supune-te lucrărilor Sale pe care le face acolo.

Dacă șevaletul nu este fix, artistul nu va putea să picteze cu acuratețe. La fel este și cu tine. Orice mișcare a sinelui duce la o greșală. Activitatea sinelui întrerupe și strică imaginea pe care Isus Christos vrea să o graveze pe tine. În schimb, trebuie să rămâi în pace. Reacționează *numai* la lucrarea Duhului.

---

⁵ Atunci când sufletul este atras în această relație, descoperi ceva nou. Anume: Duhul Sfânt, asemenea sufletului, este foarte activ! Duhul este plin de activitate. Însă nu este același fel de activitate ca al sufletului. Când ești mișcat de Domnul, activitatea ta este mult mai plină de vigoare, decât atunci când este la lucru propria-ți energie. Duhul este mult mai activ decât orice altă forță.

Isus Christos are în El viață (Ioan 5:26), și *El* trebuie să dea viață oricărei făpturi vii.

Principiul acesta - principiul dependenței depline de Duhul și al negării activității sufletului, - poate fi văzut în Biserică.

Privește Biserica. Duhul Bisericii este un Duh viu, dătător de viață. Este Biserica lipsită de activitate sau neroditoare? Nu! Biserica este *plină* de activitate. Însă activitatea ei constă în dependența completă de Duhul lui Dumnezeu. Duhul este Acela, care o mișcă. Duhul este Acela, care îi dă viață.

În Biserică funcționează acest principiu, și acest principiu o face să fie ceea ce este. Același principiu ar trebui să acționeze și în tine! Ce este valabil pentru ea, ar trebui să fie valabil și pentru mădularile ei. Pentru a fi copilul ei spiritual, trebuie să fii călăuzit de Duhul.

Duhul din tine *este* activ. Activitatea, care este în tine ca urmare a ascultării de Duhul este o activitate superioară oricărei alteia.

(O activitate este merituoasă în funcție de sursa din care provine. O activitate, care este rezultatul ascultării de Duhul este mult mai vrednică de laudă decât orice altă activitate ce provine dintr-o altă sursă. Tot ceea ce vine din Duhul lui Dumnezeu este divin. Tot ce vine din sine, indiferent cât de bun pare, este doar omenesc, doar sinele).

Domnul tău a spus odată că numai El are viața. Toate celelalte creaturi au „împrumutat” viața. Domnul are viață *în* Sine. Viața, care este *în* *El*, poartă natura *Sa*. Aceasta este viața pe care vrea să ți-o dea și ție. Dorește să-ți dea viață divină, și vrea ca să trăiești prin viața aceea, nu prin viața sufletului. În același timp, ar trebui să se producă și o lepădare de sine, adică o lepădare de activitatea vieții tale. Singura cale prin care poți să lași ca viața lui Dumnezeu să locuiască în tine constă în pierderea vieții Adamului cel vechi și lepădarea de activitatea sinelui.

De ce? Pentru că viața pe care o primești este chiar viața lui Dumnezeu, viața prin care Dumnezeu trăiește! Pavel a spus:

Dacă este cineva în Christos,
Este o creație nouă;
Cele vechi s-au dus;
Iată, toate s-au făcut noi.
(2 Corinteni 5:17).

Repet, însă, singura cale practică constă în moartea față de tine însuși și față de toate activitățile tale pentru ca activitatea lui Dumnezeu să îi ia locul.

Reîntorcându-ne la ce s-a spus la începutul capitolului, la faptul că „rugăciunea tăcerii” nu exclude activitatea; o încurajează. Încurajează activitatea divină a duhului tău; descurajează activitatea inferioară a sufletului. O astfel de rugăciune trebuie să fie în dependență absolută de Duhul lui Dumnezeu. Activitatea Duhului trebuie să *ia locul* propriei activități. Un astfel de schimb poate să se producă numai cu consimțământul omului.

Când îți dai consimțământul, trebuie să încetezi și orice activitate. Rezultatul va fi faptul că încet, încet, activitatea lui Dumnezeu poate să ia în întregime locul activității sufletului.

În evangheliilor găsim o exemplificare minunată a acestor lucruri. Îți amintești că Marta făcea ceva foarte normal, și totuși, Domnul a mustrat-o! De ce? Pentru că ce făcea, făcea prin propria-i putere. Marta nu urma călăuzirea Duhului din ea.

Dragă cititor, trebuie să-ți dai seama că sufletul uman este prin natura lui fără odihnă și agitat. Sufletul realizează foarte puține, chiar și atunci când pare a fi preocupat.

Domnul i-a spus Martei: „Pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:41, 42).

Și ce a ales Maria? A ales să stea liniștită și calmă la picioarele lui Isus. A încetat să trăiască, pentru ca Christos să fie viața ei!

Ilustrația aceasta îți arată cât de necesară este lepădarea de tine însuși și de toate activitățile pentru a-L urma pe Isus Christos. *Dacă nu ești călăuzit de Duhul, nu-L poți urma pe Isus.*

Când vine în tine viața Lui, trebuie ca viața ta să fie dată la o parte. Pavel a spus: „Cine se unește cu Domnul este un singur Duh cu El” (1 Corinteni 6:17).

David a spus odată cât de bine este să fii alături de Domnul și să-ți pui încrederea în El (Psalmul 73:28). Ce înseamnă să te „apropii de Dumnezeu”?

Apropierea de Dumnezeu este, de fapt, *începutul uniunii!*

Am început capitolul acesta vorbind despre rugăciunea tăcerii. Am continuat apoi cu sufletul, care urmează tot timpul Duhul. Am ajuns acum la final, la cea mai profundă experiență cu Dumnezeu - experiența creștină finală. Este uniunea cu Dumnezeu.

Uniunea cu Dumnezeu se produce în patru etape: *începutul, înaintarea, împlinirea și consumarea.* (Vom discuta despre uniune în ultimul capitol al acestei cărți).

Uniunea începe foarte simplu atunci când se naște în tine dorința pentru Dumnezeu. Când este aceasta? Când sufletul începe să se întoarcă spre lăuntru, spre viața Duhului; când sufletul începe să intre sub influența atracției puternice, magnetice a Duhului. *În momentul acesta se naște o dorință firebinte pentru uninunea cu Dumnezeu!*

Când sufletul a început să se întoarcă spre Duh, se apropie tot mai mult de Dumnezeu. Aceasta este *înaintarea* spre uniune.

În cele din urmă, sufletul este *un singur* duh cu El. În momentul acesta, sufletul, care s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeu, se reîntoarce în starea pentru care a fost creat!

Trebuie să intri în acest tărâm. De ce? Pentru că *acesta* este scopul a *tot* ceea ce lucrează Dumnezeu în tine.

Dacă cineva nu are Duhul lui Christos, nu este al Lui.

(Romani 8:9).

Pentru ca să fii în întregime al lui Christos, trebuie să fii umplut de Duhul Său și să fii golit de viața sinelui. Pavel ne spune cât este de important să depindem de acest Duh.

Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.

(Romani 8:14).

Există un Duh! Și Duhul, care ne face fii ai lui Dumnezeu este același Duh, care împlinește în lăuntru nostru lucrarea lui Dumnezeu.

Nu ați primit un Duh de robie ca să vă mai fie frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm „Ava, Tată”.

(Romani 8:15).

Cine este Duhul, care lucrează în tine? Nu este altcineva decât Duhul lui Isus Christos. Prin Duhul acesta suntem făcuți părtași ai calității Sale de Fiu.

Însuși Duhul mărturisește în noi că suntem copii ai lui Dumnezeu.

(Romani 8:16).

Când te încredințezi călăuzirii acestui Duh minunat, vei descoperi în tine că ești fiu al lui Dumnezeu. Mai mult, vei cunoaște bucuria suplimentară a primirii „nu a unui Duh de robie, ci de libertate, libertatea copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:15). Așteaptă-te ca aceasta să fie efectul umblării tale. Vei descoperi că poți acționa liber și ușor, și totuși, vei acționa cu putere și siguranță.

Sursa tuturor activităților din tine trebuie să fie lucrarea Duhului făcută adânc în tine. Repet: toată activitatea - atât cea exterioară, vizibilă, cât și cea ascunsă, lăuntrică - trebuie să vină din lucrarea Duhului.

Pavel ilustrează lucrul acesta în Romani. Ne arată nepriceperea chiar și în privința rugăciunii. Ne spune că Duhul este Acela, care *trebuie* să Se roage.

Și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm să ne rugăm cum trebuie. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

(Romani 8:26).

Este limpede: *nu știm de ce avem nevoie!* Nu știm cum să ne rugăm pentru lucrurile de care avem nevoie. De fapt, nu știm *cum* să ne rugăm! Oh, dar Duhul care trăiește în lăuntru știe ce și cum să ne rugăm. Cel căruia i-ai încredințat totul, cunoaște toate lucrurile!

Dacă este așa, nu ar trebui să-L lași să suspine în favoarea ta?

De rugăciunea ta nu ești sigur întotdeauna. Dar, oh, Duhul este ascultat *întotdeauna* când se roagă.

Domnul Isus a spus Tatălui: „Știu că *întotdeauna* Mă ascuți” (Ioan 11:42). Deci, atunci când lași ca Duhul să Se roage și să mijlocească pentru tine, rugăciunile Lui vor fi ascultate - *întotdeauna!*

Este aceasta o certitudine?

Ascultă cuvintele lui Pavel, misticul acela priceput în treburile vieții lăuntrice.

Și Cel ce cercetază inimile știe care este gândirea Duhului: pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.

(Romani 8:27).

Duhul caută să facă numai voia lui Dumnezeu! Iată că este cel puțin Unul, care acceptă în întregime voia lui Dumnezeu! Duhul spune în rugăciune *numai* ceea ce este voia lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu este ca tu să fii mântuit; voia Sa este ca tu să fii desăvârșit. De aceea, Duhul va mijloci în tot ceea ce privește desăvârșirea ta.

Dacă Duhul poate să aibă grijă de toate nevoile tale, de ce te mai îngrijorezi singur? De ce te obosești cu atâta activitate, ne mai oprindu-te ca să intri în odihna lui Dumnezeu?

Domnul te invită să arunci toate grijile asupra Lui. Domnul, - care este plin de milă, - S-a plâns odată că sufletul își risipește energia și aptitudinile pe o mulțime de lucruri exterioare. Și, totuși, toate dorințele sufletului pot fi satisfăcute.

De ce cântărești argint pentru un lucru, care nu hrănește și câștigul muncii pentru ceva, care nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și veți mânca ce este bun și sufletul vostru vi se va desfăta din belșug.

(Isaia 55:2).

Vino să cunoști bucuria ascultării de Dumnezeu în felul acesta, dragă cititor! Cât de mult este întărit sufletul tău, când Îl *aude* vorbind așa pe Domnul.

Orice făptură să tacă înaintea Domnului.

(Zaharia 2:13).

Toate lucrurile trebuie să înceteze când apare *El*.

Domnul te cheamă la o abandonare și mai mare... una, în care nu mai păstrezi nimic *pentru* tine. Te-a asigurat că nu ai de ce să te temi, pentru că El se îngrijește în mod special de tine.

Poate o femeie să uite copilul pe care îl alăptează și să n-aibă milă de fiul pântecelui ei? Dar, chiar dacă l-ar uita, *totuși Eu nu te voi uita.*

(Isaia 49:15).

Câtă mângâiere se găsește în cuvintele acestea! Cine, după ce a auzit aceste lucruri, se va mai teme să se abandoneze în întregime acceptând chemarea lui Dumnezeu?

Starea neschimbată

Vom începe capitolul acesta cu o idee simplă: experiențele tale spirituale se împart în două categorii - cele exterioare (de suprafață) și cele, care au loc adânc, în lăuntru ființei tale. Sunt activități sau acțiuni, care se formează: la suprafață și în profunzime.

Activitățile tale exterioare se pot vedea din afară. Au de-a face, mai mult sau mai puțin, cu lucrurile materiale. Trebuie să înțelegi un lucru: în acestea nu este ceva cu adevărat bun, nu este creștere spirituală și este foarte puțină experiență cu Christos!

Bineînțeles, există o excepție; dacă acțiunile tale exterioare sunt rezultatul a ceva, care s-a produs adânc în tine, atunci aceste acțiuni exterioare *au* valoare spirituală cât primesc din sursa lor.

De aceea, calea pe care mergem este clară. Trebuie să acordăm toată atenția lucrurilor, care se desfășoară adânc în ființa noastră. *Acestea* sunt activitățile Duhului. Duhul este în lăuntru, nu în afară. Te întorci spre lăuntru, spre duhul tău, și în felul acesta te întorci de la activitățile și preocupările exterioare.

Activitatea lăuntrică începe prin întoarcerea simplă spre lăuntru, spre Isus Christos, pentru că acolo este El, în duhul tău.

Ar trebui să te întorci tot timpul spre Dumnezeu.

Acordă-I toată atenția; cheltuiește-ți toată energia pentru El.

Unește-ți toate mișcărilor inimii tale în sfințenia lui Dumnezeu.

(Scrierile Apocrife).

David a spus-o atât de bine: „Îmi voi păstra toată puterea pentru Tine” (Psalmul 59:9).

Cum se poate așa ceva? Prin întoarcerea continuă spre Dumnezeu, care este tot timpul în tine.

Isaia a spus: „Veniți-vă în fire” (Isaia 46:8). Fiecare din noi, prin păcat, s-a îndreptat de inima lui, iar Dumnezeu dorește *numai* inima.

Fiul meu, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.

(Proverbe 23:26).

Ce înseamnă să-ți dăruiești toată inima Domnului? A-ți da inima întregă Domnului înseamnă, ca toate energiile sufletului tău să fie concentrate în El.

În felul acesta ne conformăm voiei Lui.

Dacă ești la început în această călătorie, duhul nu-ți este încă puternic. Sufletul se întoarce ușor spre lucrurile materiale, exterioare. Este foarte ușor ca să-ți fie distrasă atenția de la Domnul, Centrul tău.

Cât de mult te vei depărta de El depinde cât de mult te preocupă lucrurile exterioare și cât de mult accepți să fii atras spre lucrurile de suprafață. În același fel, mijloacele prin care te întorci la Dumnezeu vor depinde cât de departe te-ai îndepărtat de El. Dacă te-ai întors puțin, va fi neceasă doar o întoarcere ușoară înapoi.

Când îți dai seama că te îndepărtezi de Domnul, ar trebui ca să-ți întorci atenția *intenționat* către Dumnezeu cel viu din tine. Intră din nou în duhul tău; întoarce-te imediat acolo unde îți este locul: în El. Cu cât este mai deplină întoarcerea, cu atât va fi mai completă revenirea ta la Domnul.

Stai liniștit că vei rămâne în Dumnezeu, atât timp cât atenția ta este îndreptată asupra Domnului Isus Christos. Ce te va ține acolo? Te va ține influența puternică a acelei întoarceri a inimii tale către Dumnezeu.

Repetă mereu această întoarcere spre Domnul, ori de câte ori ești atras spre altceva. Fii sigur că în cele din urmă, aceasta va deveni experiența ta continuă.

Dar ce vei face până atunci?

Până atunci, continuă *să te reîntorci* spre El de fiecare dată, când te-ai depărtat. Când ceva este făcut de multe ori, devine un *obicei*. Lucrul acesta este adevărat chiar și în privința sufletului. După mult exercițiu, sufletul tău își formează *obiceiul* de a se întoarce spre Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, cu cât progresezi mai mult în Christos, cu atât vei rămâne mai mult cu El, fără să te mai tot îndepărtezi și să revii înapoi. Te vei întoarce tot mai puțin spre exterior. În cele din urmă, întoarcerea nu va mai fi o acțiune atât de conștientă, și va avea loc adânc în tine.

Ceea ce a început, ca fiind ceva spradic, - ceva conștient, deliberat - devine un obicei și continuu, neîntrerupt. În tine începe să se producă o rămânere continuă, lăuntrică.⁶

Ce vreau să spun prin această rămânere continuă în lăuntru?

A te întoarce *continuu* spre lăuntru înseamnă că, după ce te-ai întors deliberat spre Dumnezeu, *rămâi* în prezența Sa. Nu mai este nevoie să te întorci spre Christos; tu rămâi deja în El, în cămăruțele duhului tău. Singurele momente în care este nevoie ca să te reîntorci spre El sunt cele în care rămânerea ta este întreruptă dintr-un anumit motiv.

În acest stadiu al vieții tale spirituale, nu ar trebui *să cauți* să te întorci spre Domnul prin intermediul unor mijloace exterioare. Când ai început să rămâi în lăuntru, vei descoperi că îți va fi greu să te mai întorci deliberat.

Tu ești deja întors spre lăuntru, spre Domnul; orice activitate exterioară te va atrage doar de la uniunea ta cu El.

Țelul este de a-ți forma obiceiul de a te întoarce spre lăuntru! Când acest obicei s-a format, se va manifesta singur printr-o rămânere în duhul tău și printr-un schimb continuu de dragoste între tine și Domnul. După ce a fost atins țelul, nu mai este nevoie să cauți să-L atingi prin acțiuni *exterioare*. Poți să uiți de atitudinea exterioară în care să-L iubești pe Domnul și să fii iubit de El. În schimb, continuă așa cum ești. Ar trebui să rămâi lângă Dumnezeu *prin* această rămânere continuă în lăuntru.

În starea aceasta, de întoarcere continuă drumul spre Dumnezeu, rămâi în dragostea lui Dumnezeu, și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu (1 Ioan 4:16). Te odihnești. Însă, ce înseamnă aceasta? Te *odihnești* în actul *continuu* al rămânerii.

Acum, în această stare de odihnă, sufletul este activ sau pasiv? Este activ! Nu ești într-o stare pasivă, chiar dacă te odihnești. Dar ce activitate poate să fie în odihnă? Te odihnești în rămânerea în dragostea Sa. Poate aceasta să fie activitate? Da! În duhul tău se întâmplă ceva. Este *o cufundare plăcută în Dumnezeire*.

Atracția aceasta lăuntrică, - forța aceasta magnetică, - devine tot mai puternică. Sufletul tău, locuind în dragoste, este atras de forța aceasta puternică și se scufundă mereu mai mult în această iubire.

---

⁶ Pentru unii creștini, rămânerea aceasta cu Dumnezeu este un proces încet, progresiv. Înaintarea este realizată doar într-o anumită perioadă de timp. În cazul altor creștini, se realizează o rămânere chiar de la început. Nu contează în ce categorie te-a pus Dumnezeu. Continuă să te întorci spre El.

Vezi deci, că activitatea aceasta lăuntrică a devenit mult mai febrilă decât a fost atunci când sufletul tău a început să se întoarcă spre lăuntru. Activitatea lăuntrică a crescut sub atracția puternică, care te apropie de Dumnezeu!

Deosebirea este că la început activitatea a fost mai mult exterioară; acum activitatea s-a mutat în lăuntru; a devenit adâncă, lăuntrică, ascunsă, imperceptibilă.

Creștinul, care s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, (adică cel în care activitatea de care am vorbit are loc tot timpul) *nici nu este conștient de toate aceste lucruri!* Nu poate să-și dea seama de această activitate pentru că este în întregime îndreptată direct spre Dumnezeu. *Nimic* nu mai este exterior sau de suprafață.

Acesta este motivul pentru care unii creștini, care au ajuns în această stare spun că nu mai fac *nimic*, că în ei nu are loc nici o activitate și nici o întoarcere.

Fără să vrea, ei greșesc în privința propriei lor stări lăuntrice; de fapt, sunt mai activi ca oricând și se întorc continuu spre Dumnezeu. (*Aționează* de fiecare dată când se întorc spre lăuntru, spre Dumnezeu.)

Cel mai bine ar fi ca să spună că nu *sesizează* o anumită activitate, nu că în ei nu este nici o activitate.

Oh, este adevărat că nu *aționează* (sau se întorc) *de la ei înșiși*. Totuși, *sunt* atrași și *urmează* atracția. Dragostea este greutatea, care îi face să se scufunde.

Dacă ai cădea în mare, și marea ar fi infinit de adâncă, ai cădea o eternitate. Așa este cu creștinul, care trăiește o rămânere continuă. Nici nu este conștient de coborârea sa, și, totuși se scufundă cu o rapiditate uluitoare către profundul ființei lui Dumnezeu.

În momentul acesta putem să tragem anumite concluzii privitoare la subiectul acestui capitol.

Mai întâi, să nu spunem că nu inițiem actul întoarcerii spre Dumnezeu. Îl inițiem. Fiecare se întoarce spre lăuntru. Este o altă chestiune modul în care o facem. Nu toți se întorc în același fel.

Iată care este, totuși greșeala pe care o fac creștinii începători. Oricine, care dorește să se întorcă spre Dumnezeu și să rămână cu El, se așteaptă să *simtă* prezența Domnului și să-L experimenteze *în exterior*.

Nu poate să fie întotdeauna așa.

Experiența exterioară este pentru un *începător!* Sunt și *alte* experiențe. Aceste experiențe sunt *mult mai profunde* și mai lăuntrice. De aceste experiențe au parte creștinii, care au progresat spiritual.

Trebuie desconsiderat sentimentul exterior al prezenței Domnului? Cu siguranță nu! Este adevărat că acțiunile exterioare au puțină legătură cu Dumnezeu; și mai mult, sunt de puțină valoare. Dacă te-ai opri aici, te-ai lipsi de experiențele profunde ale creștinilor maturi. Însăși ar trebui să-ți fie foarte clar - este o mare greșeală ca un creștin nou să încerce o umblare lăuntrică profundă fără să experimenteze *mai întâi* întoarcerea exterioară spre Christos și *cunoașterea* simțământului exterior al prezenței Sale.

Eclesiastul a spus: „Orice își are vremea lui” (Ecl. 3:1). Lucrul acesta este adevărat mai ales pentru suflet. Fiecare fază de transformare a sufletului are un început, o dezvoltare și un final. A te opri la începutul oricăreia din nivelele descrise ar fi o nebunie. Trebuie să treci printr-o perioadă de învățare, apoi prin una de dezvoltare. La început trudești din greu, dar la sfârșit alegi rodul muncii tale!

Să ilustrez. Când marinarii scot un vas din port, este foarte dificil să-l îndrepte spre larg. Se străduiesc din plin pentru a scoate vasul din chei. Dar când a ajuns în larg, nava se deplasează cu ușurință în orice direcție pe care o aleg marinarii.

La fel este și când începi să te întorci spre Dumnezeu. Ești ca vasul acesta. La început ești foarte legat de către păcat și sine. *Numai* prin mult efort susținut te întorci spre lăuntru. Însă, în cele din urmă, frânghiile, care te țin, trebuie să slăbească strânsoarea!

Continuă să te întorci spre lăuntru!

Fă-o indiferent de eşec! Indiferent de câte lucruri te atrag în altă parte!

Dacă rămâi credincios și tare în această întoarcere continuă, te vei desprinde de portul sinelui. După ce îl lași în urmă, te vei îndrepta spre *interior*, spre rămânerea cu Dumnezeu, pentru că *aceasta* este destinația ta!

Ce se întâmplă după ce vasul a părăsit portul? Merge tot mai în larg, și cu cât se depărtează mai mult de port, cu atât se mișcă mai ușor.

Vine o vreme când, în sfârșit, poate să-și folosească velele. Vâslele nu mai sunt folositoare. Sunt lăsate la o parte! Mersul ei este rapid acum!

Și ce face cârmaciul? Este satisfăcut că poate să întindă pânzele și să țină de cârmă. Tot ce face este să țină pe direcție vasul, care se mișcă cu ușurință.

„A întinde pânzele” - înseamnă a sta înaintea lui Dumnezeu într-o rugăciune simplă. „A întinde pânzele” - înseamnă a fi împins de Duhul lui Dumnezeu.

Acum, dacă vei începe să te îndrepti spre El, El va lua treptat în stăpânire inima ta. O va face în același fel, - câte puțin - în care briza ușoară umflă pânzele și fac ca vasul să înainteze.

Când vânturile sunt favorabile, cârmaciul se odihnește. Pilotul se odihnește și lasă ca corabia să fie purtată de vânt. Oh, cât înaintează fără să obosească măcar un pic!

Fac mai mult progres într-o oră, fără nici un efort, decât au făcut înainte, când și-au pus toate forțele în mișcare. Dacă ar fi folosite toate vâslele, numai s-ar încetini înaintarea și ar obosi. Vâslele sunt inutile.

Tocmai ai văzut cum este călătoria ta *lăuntrică*.

Dacă *Dumnezeu* este Cel, care te mișcă, vei merge într-un timp scurt mult mai departe decât ai putea-o face prin efortul tău susținut.

Dragă cititor, încearcă calea aceasta! În cele din urmă, vei descoperi că este cea mai ușoară cale din lume.

Pentru lucrători creștini

Apropiindu-ne de încheierea acestei cărțului, aș vrea să adresez un îndemn acelor lucrători creștini, care se ocupă de noii convertiți.

Să luăm în considerare situația de față. Peste tot, în jurul nostru, creștinii încearcă să-i convertească pe cei pierduți la Isus Christos. Care este calea cea mai bună pentru a o face? Și după ce au fost convertiți, care este calea cea mai bună pentru ai ajuta să ajungă la maturitate deplină în Christos?

La cei pierduți trebuie să te apropii de *inima* lor. Dacă unui nou convertit i se prezintă imediat *adevărată rugăciune și o cunoaștere lăuntrică adevărată a lui Isus Christos*, vei vedea cum nenumărați convertiți continuă ca adevărați ucenici.

Pe de altă parte, poți vedea că modalitatea actuală de tratare a lucrurilor exterioare din viața unui convertit proaspăt aduce puține rezultate. Împovărarea noilor creștini cu nenumărate reguli și tot felul de standarde nu îi ajută să crească în Christos. Iată ce ar trebui făcut: noii convertiți ar trebui conduși la Dumnezeu.

Cum? Învățându-i să se întoarcă spre Isus Christos și să-și dăruiască Lui inima.

Dacă ești responsabil cu credincioși proaspăt convertiți, călăuzește-i spre *o cunoaștere lăuntrică reală* a lui Isus Christos. Oh, ce schimbare s-ar produce în viețile acelor credincioși!

Gândește-te la rezultate!

Îl vom vedea pe agricultor cum își ară câmpul, petrecându-și timpul în prezența binecuvântată a lui Dumnezeu. Păstorul, care în timp ce-și supraveghează turma, are aceeași iubire jertfitoare pe care au avut-i primii creștini. Muncitorul din uzină, care în timp ce lucrează cu omul său exterior, este reînnoit în putere în omul din lăuntru.

Îi vei vedea renunțând la toate păcatele lor, toți vor deveni bărbați și femei spirituali, având o pornire din inimă pentru cunoașterea și experimentarea lui Isus Christos.

Pentru un creștin nou - de fapt, pentru noi toți - inima este cea mai importantă pentru înaintarea în Christos. Când Dumnezeu a cucerit inima noastră, restul va decurge de la sine. De aceea, ne cere El inima mai înainte de toate.

Dragă cititor, scapi de păcatele tale atunci, când Domnul îți câștigă inima, nu altfel. Dacă inima ar putea fi câștigată, Isus Christos ar domni în pace, și întreaga Biserică ar fi transformată.

Discutăm de fapt de ceea ce a făcut ca Biserica Primară să-și piardă viața și frumusețea. Pierderea relației profunde, lăuntrice, spirituale cu Christos. Din contră, Biserica ar fi *restaurată* degrabă dacă ar fi redescoperită această relație lăuntrică!

Aceasta nu este totul. În timpul de acum liderii sunt perocupați de teama că poporul Domnului ar putea accepta enumite doctrine false. Oh, dar atunci când creștinii cred în Isus Christos și se apropie de El, este prea mic pericolul ca să se întâmple așa ceva!

Poți fii sigur că dacă un creștin se întoarce de la Domnul, poate să discute tot felul de doctrine și poate să se contrazică toată ziua, căci nu-i va fi de nici un folos! Discuțiile nesfârșite produc *mai multă* confuzie. Ceea ce are nevoie credinciosul respectiv este ca cineva să-i arate cum să creadă în Isus Christos și să se întoarcă în lăuntru spre El. Dacă ar face așa, ar fi condus curând la Dumnezeu!

Ce pierdere uriașă au suferit noii convertiți - și de fapt, *cei mai mulți* creștini - pentru că s-a pierdut relația lăuntrică, spirituală cu Isus Christos.

Tu, cel care ești răspunzător de noii credincioși, va trebui să dai socoteală într-o zi pentru cei ce ți-au fost încredințați de Domnul. Va trebui să dai socoteală pentru că n-ai descoperit pentru tine însuși comoara ascunsă - această relație lăuntrică cu Isus Christos - și ți se va cere socoteală pentru că nu ai *dat aceea* comoară celor de care răspundeai.

Nu te vei putea scuza în ziua aceea spunând că umblarea aceasta cu Domnul a fost prea periculoasă sau că oamenii simpli, fără pregătire nu pot înțelege lucrurile spirituale. Scriptura nu adevărește așa ceva.

Care sunt pericolele umblării pe această cale? Există?

Ce pericol poate să existe în umblarea pe adevărata cale: *în* Isus Christos? Ce pericol există în dăruirea completă Domnului Isus și îndreptarea atenției numai spre El? Poate să se întâmple ceva rău ca urmare a faptului că îți pui toată încrederea în harul Său și Îl iubești cu dragostea și pasiunea de care este în stare inima ta?

Nu este adevărat că cel simplu și needucat este incapabil să aibă această relație lăuntrică cu Christos. Inversul este adevărat. Sunt mult mai potriviți pentru așa ceva.

Domnul îi iubește pe cei ce umblă în simplitate. (Prov. 12:22).

Umilința lor, încrederea lor simplă în Dumnezeu și ascultarea lor îi face să se întoarcă mai ușor spre lăuntru și să urmeze Duhul Domnului. Ei sunt cei mai potriviți! Vezi, credincioșii aceștia simpli nu sunt obișnuiți să analizeze; nu au obiceiul de a întoarce pe dos toate lucrurile; și renunță ușor la părerile lor.

Da, le lipsește educația și pregătirea religioasă; *de aceea*, sunt mai liberi și mai rapizi în a urma călăuzirea Duhului. Alți oameni, mai educați, mai înzestrați, pregătiți în teologie sunt adesea blocați și chiar orbiti de bogăția lor spirituală! De regulă, o astfel de persoană se împotrivesc mult ungerii lăuntrice și călăuzirii Duhului Domnului.

Psalmistul ne spune:

Dezvăluirea legii *Tale* dă lumină, dă pricepere celor simpli.
(Psalmul 119:130).

Mai mult, am fost asigurați că Dumnezeu vrea foarte mult să Se dăruiască celor, care Îl doresc.

Domnul păzește pe cei simpli; eram doborât de tot, dar El m-a mântuit.
(Psalmul 116:6).

Dacă ești unul, care te ocupi de credincioși noi, ai grijă să nu-i împiedici să vină la Isus Christos. Amintește-ți că a spus primilor Săi ucenici: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19:14). (Ucenicii au fost aceia, care au încercat să-i împiedice pe copii să vină la Isus Christos și L-au determinat să facă această afirmație).

De-a lungul veacurilor, oamenii au obișnuit să trateze pe cei bolnavi aplicând niște remedii trupului exterior, când, de fapt, boala este adânc în lăuntru. De ce nu se schimbă conștiința în ciuda efortului depus? Pentru că cei ce se îngrijesc de ei se ocupă numai de lucrurile *exterioare* ale vieților lor. Există o cale mai bună: mergi direct la inimă!

Stabilirea unor reguli exterioare și încercarea de a schimba comportamentul exterior nu vor realiza în creștin o lucrare care să reziste.

Care este atunci răspunsul? *Dă-i noului convertit cheia cu care să intre în duhul său*, în părțile cele mai lăuntrice ale ființei sale! Dă-i mai întâi acest secret, și vei descoperi că viața lui exterioară se va schimba într-un mod natural și ușor.

Este foarte simplă realizarea tuturor acestor lucruri. Cum? Învăță-l pe credincios să-L caute pe Dumnezeu în inima sa. Arată-i noului creștin că poate să-și îndrepte mintea spre Isus Christos și că poate să se întoarcă spre El ori de câte ori s-a rătăcit de El.

Mai mult, arată-i că ar trebui să facă și să sufere toate având un singur gând, să fie pe placul Dumnezeului său. Ce schimbare va fi. Noul convertit va fi condus la Isus Christos, va descoperi că Domnul Isus este sursa harului, și va vedea că în *El* se găsește tot ce privește viața și evlavia.

Te îndemn, slujitor al sufletelor omenești, să-i conduci în felul *acesta* pe cei tineri la Christos. De ce? Pentru că această cale *este* Isus Christos. Nu eu, ci Isus Christos te îndeamnă prin sângele Său, care a fost vărsat pentru acești credincioși:

Vorbiți inimii Ierusalimului.

(Isaia 40:2).

Propovăduitori ai Cuvântului Său! Administratori ai harului Său! Slujitori ai vieții Sale! *Voi* trebuie să așezați împărăția Sa. Pentru a așeza împărăția Sa, faceți-L *Stăpân al inimii*.

Accentuez din nou: cheia este inima. Numai inima se poate împotrivi suveranității Sale. Pe de altă parte, când este câștigată inima, în viața credinciosului este mărturisită și cinstită suveranitatea Domnului.

Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt.

(Isaia 8:13,14).

Învățați pe alții această experiență simplă, această rugăciune a inimii. Nu învățați metode; nu învățați o metodă deosebită de rugăciune. *Învățați pe alții rugăciunea Duhului lui Dumnezeu, nu o invenție de-a omului.*

Țineți minte! Voi, care îi învățați pe credincioși să facă rugăciuni după un șablon și să repete fără rost! Voi, de fapt, *creați* problema majoră pe care o au creștinii convertiți de curând. Copiii au fost duși în rătăcire de părinții lor. Noul credincios a devenit atât de preocupat de stilul de rugăciune folosit, atât de preocupat de cum să se roage. Mai mult, i s-a predat un limbaj prea stilizat și prea pompos.

A fost ascunsă calea simplă prin care se poate ajunge la Dumnezeu.

Ești un credincios convertit de curând? Du-te atunci, copil scump, la Tatăl tău, care te iubește. Vorbește-I cinstit cu propriile tale cuvinte. Nu contează cât de necioplite sau de simple sunt cuvintele acestea, pentru El nu sunt așa!

Ți s-ar putea pare că cuvintele îți sunt neclare și confuze. Câteodată s-ar putea să fii atât de plin de dragoste și atât de copleșit de prezența Sa, încât nu mai știi ce să spui. Nu-i nimic! Tatăl tău este mult mai satisfăcut de *aceste* cuvinte - cuvinte, care se revarsă dintr-o inimă plină de dragoste - decât de niște cuvinte, care sună frumos, dar, care sunt seci și lipsite de viață.

Simțămintele simple de iubire exprimă *mult mai mult* decât o pot face cuvintele oricărei limbi.

Oamenii încearcă să-L iubească pe Dumnezeu prin intermediul metodelor și regulilor. Nu observi că ai *pierdut* atât de mult din dragostea pe care o aveai tocmai prin aceste metode și reguli?

Cât de lipsit de sens este să înveți pe alții cum să iubească!

Limbajul iubirii este ciudat și nepotrivit pentru cel care nu iubește. Oh, dar este *foarte* natural pentru cel, care iubește.

Și cum Îl vei iubi?

Este uimitor și plăcut să vezi că cei mai simpli creștini sunt cei care adesea progresează cel mai mult în relația intimă cu Isus Christos! De ce? Pentru că duhul lui Dumnezeu nu are nevoie de înfloriturile noastre!

Cel mai simplu poate să-L cunoască în modul cel mai profund, fără ajutorul ritualurilor sau metodelor sau învățaturii teologice! Când El vrea, poate să facă din niște muncitori profeți! Nu, El nu l-a îndepărtat pe om de templul lăuntric al rugăciunii. Din contră! A *deschis* porțile larg pentru ca toți să poată intra!

„Cine este neștiutor,
Să vină încoace.”

Celor lipsiți de pricepere le zice:

„Veniți de mâncați din pâinea mea
Și beți din vinul pe care l-am amestecat.”
(Proverbe 9;4,5).

Domnul Isus l-a mulțumit Tatălui că a „ascuns lucruri de cei înțelepți și pricepuți și Le-a descoperit pruncilor”. (Matei 11:25).

Țelul creștin final

Ajungem acum la ultima fază a experienței creștine.

Uniunea divină.

Lucrul acesta nu se poate întâmpla prin experiența ta. Meditația nu va produce uniune divină; nici dragostea, nici închinarea, nici dedicarea, nici jertfa ta. Nu contează nici cât de mult te luminează Domnul.

Pentru a se realiza uniunea este nevoie de *un act al lui Dumnezeu*.

În Vechiul Testament se spune: „Căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască” (Exod 33:20). Dacă în rugăciunea ta se manifestă încă viața ta, rugăciunea aceea nu Îl poate vedea pe Dumnezeu. *Viața ta nu va cunoaște uniunea cu viața Sa*.

Tot ce este lucrarea mâinilor tale, *tot* ce provine din viața ta, - chiar și cele mai înalte rugăciuni, - trebuie să fie distrus înainte ca să se poată produce uniunea.

Toate rugăciunile, care se nasc în minte sunt doar niște *pregătiri* pentru a ajunge într-o stare pasivă; orice contemplare activă este tot o pregătire pentru a ajunge într-o stare pasivă. Sunt lucruri pregătitoare. *Nu sunt finalul*. Sunt *calea* spre final.

Finalul este uniunea cu Dumnezeu.

Scopul acestei cărți nu este acela, de a-ți arăta cum să te rogi sau cum să ai experiență, ci cum să ajungi la starea creștină ultimă: uniunea cu Dumnezeu.

Îți amintești că Ioan ne spune în Apocalipsa 8:1 că s-a făcut tăcere în ceruri. Este o imagine a centrului lăuntrului omului. În locul acesta, totul trebuie adus la tăcere când se manifestă maiestatea lui Dumnezeu.

Trebuie ca efortul sinelui să fie redus la tăcere. Chiar mai mult! Trebuie distrusă însăși existența sinelui.

În universul nostru există ceva, care este opusul lui Dumnezeu: sinele. Activitatea sinelui este sursa naturii rele ca și sursa oricărei fapte rele a omului. Pe de altă parte, *pierderea* sinelui sufletului duce la curățirea acestuia! De fapt, curăția sufletului este proporțională cu măsura pierderii sinelui!

Atât timp cât îți folosești sinele, vei continua să greșești. Dar, dacă te depărtezi de sine, nu mai pot exista greșeli, ci totul este curat și inocent.

Apariția *sinelui*, care a venit în suflet ca urmare a căderii în păcat, a fost aceea care a pus un zid de despărțire între suflet și Dumnezeu.

Cum ar putea să se unească două lucruri atât de opuse: sufletul și Dumnezeu? Cum ar putea să se unească puritatea lui Dumnezeu cu impuritatea omului? Cum poate simplitatea (sau singularitatea), lui Dumnezeu și multiplicitatea, (nestatornicia continuă), a omului să se topească într-un singur element?

Evident, este nevoie de ceva mai mult decât eforturile pe care *tu* le poți depune.

Atunci, de ce este nevoie pentru realizarea uniunii? O mișcare din partea Dumnezeului cel Atotputernic. Aceasta *singură* poate să relizeze uniunea.

Pentru ca două lucruri să devină una, trebuie ca să aibă naturi similare. De exemplu, impuritatea noroiului nu poate fi unită cu puritatea aurului. Trebuie folosit focul pentru a distruge zgura și a lăsa aurul curat. De aceea trimite Dumnezeu un foc pe pământ, (este numit Înțelepciunea Sa) pentru a distruge tot ce este impur în tine. Nimic nu se poate împotrivi

puterii acestui foc. Distruge *totul*. Înțelepciunea Sa arde toate impuritățile din om, având un singur scop: *să îl facă potrivit pentru uniunea divină*.

În tine este impuritate. Mai mult decât îți poți închipui. Și aceasta este fatală uniunii cu Dumnezeu. Însă Domnul tău dorește nespus de mult ca să fie una cu tine, așa că va arde zgura. (Să nu fi surprins când se va întâmpla.)

Care este numele acestei impurități? Sinele. Sinele este sursa oricărei necurății, și împiedică orice legătură cu Puritatea!

Se poate ca razele soarelui să lumineze noroiul, dar ele nu vor deveni una cu acesta.

Dar, mai este ceva, în afara sinelui propriu-zis, care împiedică uniunea.

Lucrul acesta numit *activitate* se opune uniunii prin însăși natura sa. De ce? Pentru că Dumnezeu este nemișcat. Pentru ca sufletul tău să fie unit cu Domnul, trebuie să fie părtaș liniștii Lui.

Activitatea împiedică asimilarea.

Din cauza aceasta nu putem să atingem uniunea divină decât prin punerea în starea de inactivitate a voinței umane. Nu poți deveni experimental una cu Dumnezeu, până nu devii atât de plin de odihnă și curat cum ai fost când ai fost creat.

Dumnezeu dorește să-ți curățească sufletul. Îl curăță prin Înțelepciunea Sa, așa cum face un topitor cu metalul în cuptor. *Numai focul poate să curățească aurul*.

Repet, focul, care ne consumă în întregime pe noi este înțelepciunea Sa supremă.

Cu timpul, focul acesta consumă tot ce este pământesc; ia toate impuritățile și le separă de aur.

S-ar părea că focul știe că amestecurile pământești nu pot fi transformate în aur. Focul trebuie să topească și să dizolve cu forța această zgură, îndepărtând orice particulă străină aurului. Aurul trebuie pus în cuptor de multe ori, până nu mai este în el nici o impuritate. Oh, de câte ori este aruncat aurul înapoi în foc, - de mult mai multe ori de cât pare că ar fi necesar. Poți, însă, să fii sigur că Topitorul vede impurități pe care nimeni nu le poate vedea. Aurul trebuie să intre mereu în foc, până se dovedește că nu mai poate fi purificat.

Vine un moment când, în sfârșit, aurarul nu mai găsește vreo impuritate. Când focul a desăvârșit *puritatea* - sau ar trebui să spun *simplitatea* - focul nu îl mai atinge. Dacă aurul ar rămâne în cuptor un eon, nu ar fi mai fără pată decât este și nici nu s-ar pierde ceva din el!

Acum este aurul potrivit pentru lucrarea de artă cea mai pretențioasă. Dacă în viitor se murdărește și pare să-și fi pierdut frumusețea, nu este vorba decât de o impuritate accidentală, care îi atinge doar suprafața. Murdăria nu poate împiedica folosirea unui vas de aur. Particula aceasta străină, care se atașează de suprafața lui este nimic pe lângă impuritatea din interiorul lui.

Sunt rari oamenii, care refuză un vas din aur curat doar pentru că este murdar, dorind în schimb un material ieftin ce a fost lustruit.

Nu mă înțelege greșit. Nu scuză păcatul din viața cuiva, care este în uniune cu Dumnezeu. Nu mi-a trecut niciodată așa ceva prin minte. Mă refer aici numai la defectele naturale; defecte pe care Dumnezeu le lasă intenționat chiar și în cei mai minunați sfinți ai Săi, pentru a-i feri de mândrie și de a fi lăudați de oameni, care judecă numai după exterior.

Dumnezeu îngăduie unele defecte chiar și în cei mai dragi sfinți pentru a-i feri de stricăciune și pentru a-i „ascunde în cortul Său” (Psalmul 31:20).

Să privim mai departe la contrastul dintre aurul curat și cel cu impurități.

Te-ai gândit vreodată la faptul că aurarul nu amestecă niciodată aurul curat cu cel impur? În aurul mai ieftin este zgură; de aceea, nu lasă ca aceasta să se amestece cu aurul scump, care a fost purificat.

Ce va face atunci aurarul? La urma urmei, *vrea* să le amestece! Ceea ce trebuie să facă este să treacă aurul impur prin foc. O va face de atâtea ori până ce aurul de calitate inferioară devine la fel de curat ca aurul cel pur. Numai atunci vor fi unite cele două părți.

La aceasta s-a gândit Pavel, când a spus:

Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.
(1 Corinteni 3:13).

Apoi a adăugat:

Dar dacă lucrarea lui va fi arsă
Își va pierde răsplata.
Cât despre el, va fi mântuit,
Dar ca prin foc.
(1 Corinteni 3:15).

Pavel arată că sunt lucrări atât de amestecate și impure, încât, deși Dumnezeu îl acceptă în mila Sa pe om, acesta trebuie să treacă prin foc, pentru a fi curățit de *sine*.

La fel este și în Romani 3:20. Aici se spune că Dumnezeu va cerceta și judeca dreptatea noastră. Romani declară că nici un om nu va fi îndreptățit prin faptele legii; îndreptățirea este prin dreptatea lui Dumnezeu, și avem parte de îndreptățire prin credința în Isus Christos.

Vezi deci că dreptatea și înțelepciunea lui Dumnezeu trebuie să fie ca un foc nemilos și atotcuprinzător. Focul acesta nimicește tot ce este pământesc. Focul distruge ce este senzual, carnal și toată activitatea sinelui.

Este nevoie de *curățire înainte ca sufletul să poată fi unit cu Dumnezeu*.

Poți fii sigur, dragă cititor, că nu vei fi *niciodată* suficient de motivat pentru a accepta să treci prin acest proces! Omul, prin însăși natura lui, este foarte reluctant în acceptarea unei asemenea transformări. Toți suntem foarte îndrăgostiți de sine și foarte temători în ce privește pierderea acestuia. Fii sigur că nu ai fi *niciodată* de acord cu așa ceva, însă *Dumnezeu* este Acela, care hotărăște să facă aceasta în viața ta. El este Acela, care vine cu putere și autoritate. Trebuie ca Dumnezeu să-Și ia responsabilitatea pentru a-l uni pe om cu El Însuși.

Este posibil așa ceva? Va acționa Dumnezeu în viața omului fără să aibă consimțământul omului? Este aceasta o încălcare a principiilor divine, o încălcare a voinței libere a omului? La urma urmei, ideea de „voință liberă a omului” este văzută ca posibilitate de împotrivire față de lucrarea lui Dumnezeu.

Ei bine, să ne amintim de momentul convertirii tale. În momentul acela, te-ai încredințat fără rezerve în întregime lui Dumnezeu. Nu numai atât, ai acceptat *tot* ceea ce ar vrea Dumnezeu pentru tine. În momentul acela ți-ai dat consimțământul pentru orice ar vrea Dumnezeu cu tine.

Este adevărat că atunci când a început să ardă focul aprins de Domnul, distrugând și curățind, nu ai văzut că este mâna Domnului în viața ta. Nu ai văzut ca *bun* ceea ce se întâmpla. Ai avut tocmai impresia contrară!

Ai văzut în schimb că aurul strălucitor din tine s-a *înnegrit*, în loc să devină mai strălucitor. Ai privit la circumstanțele, care au dus la această tragedie din viața ta. Ai crezut că s-a terminat cu toată puritatea din viața ta.

Dacă ar fi venit Domnul în momentul acela și ți-ar fi cerut consimțământul activ, cu greu l-ai fi putut da. Este foarte probabil că nu l-ai fi dat nici un consimțământ.

Totuși, în astfel de perioade poți să faci ceva. Poți să rămâi ferm într-un consimțământ pasiv, îndurând cât poți de bine ceea ce Dumnezeu a adus în viața ta.

La ce mă refer?

S-ar putea să fie adevărat că în asemenea ore întunecate și grele, nu poți să-I dai Domnului un consimțământ activ, dar nici nu poți să-L împiedici în ceea ce face. Nu poți spune „Da”. Nu poți spune „Nu”.

Ce poți face?

Fiind prins în menșină, descoperi că nu poți face *nimic*. Într-o asemenea situație I-ai dat Domnului un *consimțământ pasiv*! Dumnezeu nu încalcă nici un principiu atunci, când Ți asumă conducerea în viața ta!

Poți să înțelegi ce se întâmplă?

Când te convertești *sinele* este *activ*. Însă, cu timpul, te îndrepti spre *pasivitate*. Între aceste două stări, sufletul Ți este curățit de toate activitățile lui multiple și foarte vizibile.

În procesul existent între activitatea sinelui și pasivitate, începi să vezi care sunt lucrurile, care te separă de Dumnezeu. (Și între tine și Centrul tău *sunt* elementele pe care le-am menționat în capitolul acesta). Apoi, dându-Ți *consimțământul pasiv* focului curățitor al lui Dumnezeu, El te duce într-o stare tot mai pasivă.

Crește mereu capacitatea de a fi pasiv. Ți este mărită capacitatea de a fi pasiv înaintea lui Dumnezeu și sub zdrobirea crucii, (a nu spune nici „da” nici „nu” lucrurilor Sale), într-un mod tainic, ascuns.

Treci prin prima fază a atracției în lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. El te face asemenea purității Sale.

Însă sunt două faze în atracția lui Dumnezeu. Al doilea este *uniformitatea* cu Dumnezeu.

Am văzut că în prima fază are loc un progres. Și în a doua fază este un progres.

Eforturile sinelui vor scade treptat. În cele din urmă, vor înceta. Când încetează eforturile sinelui, ești pasiv înaintea lui Dumnezeu.

Ai ajuns la uniformitate.

Aceasta este mai mult decât pasivitatea. Sau, cel puțin, este pasivitatea dusă până la capăt. În acest moment, începi să te supui imboldurilor divine ale Duhului, *până ajungi să fii în întregime plin* de El. Ești cu totul de acord cu voia Lui în toate lucrurile - tot timpul.

Aceasta este uniunea. Uniunea divină. S-a sfârșit cu sinele. Voința umană este complet pasivă și reacționează pozitiv la orice mișcare a voinței divine.

Nu este nevoie să-Ți spun că *acesta* este un proces, care durează un timp îndelungat.

A fost nevoie de activitate și efort pentru a ajunge la aceste profunzimi ale lui Christos? Da. Activitatea este *ușă*. Totuși, n-ar trebui să rămânem la ușă. De fapt, scopul tău, tendința ta, ar trebui să fie întotdeauna: desăvârșirea deplină.

Află, te rog, că trebuie să abandonezi pe drum toate „lucrurile ajutătoare” și „proptele”, altfel nu vei ajunge la țintă. Da, nu este abandonată numai natura sinelui, ci și „lucrurile ajutătoare”, pe care Ți le-am prezentat la începutul acestei cărți. Lucrurile acelea sunt ajutoare elementare folosite *la început și pe parcurs*. Dar, în final, trebuie lăsate toate la o parte atunci, când ajungem la lucrurile cele mai profunde ale lui Christos.

Lucrurile acestea au fost foarte folosite la începutul drumului, dar mai târziu acestea sunt o piedică. Totuși, mulți creștini se agață de ele cu încăpățănare.

Aceasta este ceea ce a spus Pavel:

Uitând ce este în urma mea
Și aruncându-mă spre ce este înainte,
Alerg spre țintă,
Pentru premiul chemării de sus
A lui Dumnezeu, *în* Christos Isus.
(Filipeni 3:13, 14).

Iată un călător. A pornit într-o călătorie lungă. Ajunge la primul han și rămâne acolo pentru restul vieții sale. Motivul? I s-a spus că mulți călători au trecut pe acolo și s-au oprit *chiar în hanul* acela. Chiar și stăpânul casei a locuit o dată acolo.

Cu siguranță, acesta este motivul pentru care călătorul nostru a plecat mai departe.

Oh, suflete! Tot ceea ce se dorește de la tine este să înaintezi. Mergi pe drumul cel mai scurt, cel mai ușor. A fost trasat. Ține minte însă: nu te opri le primul nivel.

Ascultă sfatul lui Pavel: lasă-te călăuzit de către Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:14). Duhul te va conduce negreșit spre ținta pentru care a fost creat sufletul tău. Scopul final este plăcerea de a fi în prezența lui Dumnezeu.

Gândește-te cât de normal este să înaintezi.

Mai întâi, trebuie să recunoaștem toți că Dumnezeu este Binele Suprem. Atunci, cu siguranță, cea mai mare binecuvântare este uniunea cu El.

Și orice sfânt este slăvit în El, nu-i așa? Și totuși, slava din noi este atât de diferită. De ce? Slava depinde de măsura uniunii noastre cu Dumnezeu.

Așa cum am văzut, sufletul nu poate ajunge la această uniune prin efort sau prin activitatea sa, sau prin puterea sa. Și este așa pentru că Dumnezeu este Acela, care se descoperă sufletului omenesc, și o face în măsura în care acesta rămâne pasiv. O pasivitate mare, nobilă și extinsă Îi permite Domnului ca să Se reverse în suflet.

Apoi, poți să te unești cu Dumnezeu numai prin simplitate și pasivitate. Simplitate, în sensul că Dumnezeu este totul, și pasivitate, în sensul că voința umană este de acord cu cea divină în toate lucrurile.

Uniunea aceasta este frumusețea însăși. De aceea, calea care conduce la pasivitate, și de acolo la Christos, nu este decât bună. Aceasta este calea cea mai lipsită de pericole, și este cea mai bună.

Există un pericol în cunoașterea lui Dumnezeu? Unii spun că da, și descurajează pe alții. Dar ar fi mers Domnul tău pe această cale desăvârșită, necesară, dacă ar fi fost periculoasă? Nu!

Toți putem ajunge într-o asemenea stare, și toți pot merge pe această cale. Toți copiii Domnului au fost chemați să se bucure de Dumnezeu - o bucurie, care poate fi cunoscută atât în viața *aceasta* cât și în cea care vine. În ziua aceea, starea noastră va fi una de fericire în uniune cu Dumnezeu. *Aceeși este chemarea noastră în viața aceasta.*

Sunt câteva gânduri, care ar trebui spuse la încheierea acestei cărți.

Am vorbit despre a te bucura de Dumnezeu, nu de darurile lui Dumnezeu. Nu darurile constituie lucrul cel mai minunat. *Darurile nu-ți pot satisface sufletul sau duhul.* Duhul tău este atât de nobil și de măreț, încât nici cele mai extraordinare daruri pe care le poate da Dumnezeu nu-i pot aduce fericire... nu tot așa este dacă Dătătorul Se dăruiește pe Sine Însuși.

Dragă cititor, dorința Ființei Divine, poate fi spusă într-o propoziție: Dumnezeu vrea să Se dăruiască în întregime oricărei făpturi ce-I poartă numele. Și o va face, dăruindu-Se fiecăruia dintre noi potrivit cu capacitatea noastră individuală.

Dar vai! Omul este o creatură interesantă! Cât de mult șovăie când este vorba să fie atras în Dumnezeu! Cât de temător este când e vorba să se pregătească pentru uniunea divină.

Un ultim cuvânt.

S-ar putea să-ți spună cineva că nu este corect să te pui într-o stare de uniune cu Dumnezeu.

Sunt de acord.

Dar adaug: nimeni *nu poate* să se pună singur într-o asemenea stare. N-ar fi cu putință, indiferent cât de mare este efortul depus. Uniunea sufletului cu Dumnezeu este ceva făcut numai de Dumnezeu. De aceea, nu are sens să vorbești împotriva aceluia, care par că încearcă să fie una cu Dumnezeu; o astfel de uniune (a lui Dumnezeu cu sinele) nici nu este posibilă măcar.

S-ar putea, de asemenea, să-ți spună cineva: „Unii vor auzi aceste lucruri și vor pretinde că au atins această stare, când, de fapt, nu este așa”. - Oh, dragă cititor, o asemenea stare nu poate fi imitată, cum nu ai putea convinge un om flămând, pe punctul de a muri de foame, că este sătul.

O dorință, un cuvânt, un oftat, un semn, ceva îi va scăpa inevitabil și va trăda faptul că este departe de a fi satisfăcut.

Întrucât nimeni nu poate ajunge la uniunea cu Dumnezeu prin eforturile sale, nu pretind că pot să conduc pe oricine la aceasta. Tot ce poate cineva să facă, este să arate calea, care în final, conduce la aceasta. Oh, da, și mai este un lucru, se poate să-l îndemni pe cel ce caută să nu se oprească pe cale.

(Dragă cititor, nu te opri undeva pe cale și nu te atașa de lucruri exterioare cu care ai început. Toate acestea, cum sunt rugăciunea făcută după Scriptură și privirea la Domnul, trebuie să fie lăsate în urmă la momentul potrivit.)

Cineva, care se ocupă de ajutorarea altora știe că nu poate să-l ducă pe un creștin la această relație cu Dumnezeu. Tot ce poate este să-i arate apa vieții și să-l ajute. Bineînțeles, așa ceva poate și trebuie să facă. Ar fi o cruzime să-i arăți un izvor de apă unui om însetat și apoi să faci în așa fel încât să nu-l lași să ajungă acolo. Unii vorbesc de uniunea divină, dar nu îi dezleagă niciodată cătușele celui ce caută. Și în cele din urmă, sărmanul suflet moare de sete.

Să cădem de acord atunci: există o uniune divină, și există o cale către aceasta. Calea este începutul înaintării, și punctul de sosire. Mai mult, cu cât te apropii mai mult de final, cu atât lași mai mult deoparte lucrurile de care te-ai folosit când ai început.

Bineînțeles, există și un mijloc, pentru că nu poți parcurge ceva de la început până la sfârșit, fără să treci prin ceea ce este între acestea. Dar, dacă sfârșitul este bun, sfânt și necesar, iar începutul este, de asemenea bun, poți fii sigur că între cele două limite călătoria este bună!

Cât de mare este orbirea unei mari părți a umanității, care se mândrește cu știința și înțelepciunea! Cât de adevărat este, Dumnezeul meu, că ai ascuns aceste lucruri *extraordnare* de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor!

J. G.

25 Din închisoare

În timpul primei întemnițări a lui Jeanne Guyon în închisoarea Sf. Anton din Franța, unele scrisori, care i-au fost trimise au ajuns la ea. I s-a permis să răspundă la o parte din acestea. A supraviețuit o parte din scrisorile pe care Jeanne Guyon le-a scris drept răspuns.

Una dintre scrisori a scris-o răspunzând unei femei, care tocmai citise cartea de față și o întrebase o serie de lucruri practice. S-a păstrat pentru noi răspunsul dat de Jeanne Guyon. Este potrivit să încheiem această carte cu extrase din această scrisoare remarcabilă.

„Mă bucur foarte mult să aud că harul lui Dumnezeu lucrează în viața ta și să văd progresul făcut de sufletul tău în experiența spirituală. Fie ca Dumnezeu să desăvârșească lucrarea pe care a început-o în tine. Sunt sigură că o va face dacă continui să fii credincioasă.

Oh, fericirea negrăită de a aparține lui Isus Christos! Apartenența la Isus Christos este un balsam vindecător, care alină durerile rănilor și suferințelor, care sunt de neocolit în viața aceasta pământească.

Dă-mi voie să fac câteva remarci practice.

Când citești, oprește-te câteva momente; fii la dispoziția lui Dumnezeu și folosește rugăciunea tăcerii. Fă așa, mai ales când ai citit un pasaj, care te-a atins. Lasă ca cititul să aibă efectul corespunzător. Reacționează la ceea ce sesizezi în tine atunci când citești. Reacționează la atingerea Sa.

Citind în felul acesta îți vei zidi și hrăni sufletul.

Da, părțile tale lăuntrice, - sufletul și duhul tău, - au nevoie de hrană așa cum și trupul tău are nevoie. Dacă sufletul nu este hrănit cu ceva, care să-l întărească, se va ofili și usca.

În ce privește trupul, îți recomand să nu încerci mortificarea lui. Inima ta slăbită nu va rezista la așa ceva. Dacă ai fi avut un trup viguros, și dacă ai fi fost dominată de pofta de mâncare, te-aș fi sfătuit probabil altfel.

Este un fel de mortificare, care o recomand însă din plin. Mortifică orice a mai rămas din simțămintele și dorințele tale corupte. Mortifică-ți voința; mortifică-ți gustul, înclinațiile naturale, mortifică-ți obiceiurile.

De exemplu, învață să suferi cu răbdare. Probabil, Dumnezeu va trimite frecvent suferințe mari în viața ta. El o face; El a ales așa; acceptă.

Învață să suferi tot ce ți se întâmplă, - chiar și confuzia, - dar învață să o faci doar dintr-un singur motiv: dragostea pentru Dumnezeu. Acceptă toate, fie că ești tratată rău pe nedrept, neglijată sau orice altceva ți s-ar putea întâmpla. Pentru a concluziona: poți să-ți mortifici ființa acceptând cu calm întotdeauna tot ce este împotriva vieții tale naturale. Dă morții sentimentele nedorite, care se ridică în tine atunci când ți se întâmplă ceva neplăcut. În felul acesta, te vei face una cu suferințele lui Christos.

Amare remedii, într-adevăr. Dar, în felul acesta vei onora crucea.

Trebuie să dai cinste în mod special lucrării crucii din tine ca să mori cu totul față de tot ce este atractiv în tine. Însă moartea aceasta nu este exterioară. Mortificarea și moartea sunt o experiență lăuntrică.

Învață apoi lecția de a deveni unul din cei micuți, de a deveni nimic. Un om, care postește, face bine când lasă deoparte lucrurile pe care le poștește și nu ar trebui. Dar, creștinul, care

poftește de bună voie și care se hrănește cu voia lui Dumnezeu, face mult mai bine. Aceasta este ceea ce Pavel numește tăierea împrejur a inimii.

În final mi se pare că nu ai avansat încă suficient de mult în experiența lăuntrică pentru a practica neîntrerupt rugăciunea tăcerii pentru o perioadă îndelungată de timp. Spune Domnului ceva de genul:

„Oh, Dumnezeul meu, vreau să fiu cu totul a Ta”.

„Ajută-mă să Te iubesc doar pentru Tine Însuși, pentru că Tu ești nemărginit de minunat”.

„Oh, Dumnezeul meu, fii totul pentru mine! Fă, ca toate celelalte să fie nimic pentru mine”.

Spune-I Domnului aceste cuvinte, și altele asemănătoare; spune-I-le din inimă. Dar cred că între aceste fraze ar trebui să fie perioade scurte de tăcere. În felul acesta îți vei forma obiceiul important de a te ruga în tăcere.

Ia Cina Domnului ori de câte ori poți. Isus Christos, care este în slujirea aceasta, este pâinea vieții. El hrănește și dă viață sufletelor noastre.

Îmi voi aminti de tine, când mă voi închina înaintea Lui.

Fie ca să-Și așeze împărăția ta și să stăpânească și să domnească în tine.

*Jeanne Guyon
din închisoarea
Sf. Anton, din Franța.*

